

mania

NO RISK DISC **GOLDBAND** GRAND CRU **CIGARETTES AFTER SEX**
DESERT ISLAND DISC **LONNIE LISTON SMITH** INTERVIEW **AROOJ AFTAB**

Virgin
MUSIC
GROUP

TOMORROWLAND 2024 - LIFE

OFFICIAL COMPILATION

Life

SIDE A
01. MALL P - G
02. MARTIN G
03. JENGL - I
04. ARMIN VAN
05. SUNNERY
FT. MC LEE

SIDE B
01. ZERO 90PM
02. LOST FREED
03. LOST FREED
04. STEVE AHO
05. JAMES NEW
06. KELIS - M

TOMORROWLAND 2024 - LIFE
OFFICIAL COMPILATION

RELEASE DATE:
JUNE 7, 2024

LABEL: TOMORROWLAND MUSIC / VIRGIN MUSIC GROUP

FORMAT: 2LP

Beste lezer,

Vroeger was er in de zomermaanden sprake van het komkommertijd fenomeen, maar dat lijkt steeds minder het geval. Maar onze redactie wilt toch ook graag een keer met vakantie, dus is er nog steeds een korte zomerstop. We hebben geprobeerd zo ver mogelijk vooruit te kijken, met recensies van platen die in sommige vallen pas eind juni, begin juli in de winkels liggen. Wij zijn in augustus weer terug met een - waarschijnlijk wederom - overvolle nieuwe editie!

Ik wens jullie allemaal veel leesplezier, Stef Mul

Hoofdreductie

Stef Mul

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk,
Menno Borst

Ontwerp en opmaak

Jenny Bakker, www.jennybakker.nl

Druk

Senefelder Misset BV

Medewerkers

Said Ait Abbou, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Loes Bruins, Bart Coumans, Daan van Eck, Laurens Elderman, Cornelis Groot, Lotte Hurkens, Joost van Loo, Sijf Moerdijk, Frank Renooij, Jurriën van Rheedde, Joop van Rossem, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Marcel van Vliet Ron Bulters, Stan Coldewijn, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Jan Doense, Henri Drost, Hermen Dijkstra, Jay Frelink, Luc van Gaans, Barend Florijn, Tim Jansen, Albert Jonker, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Paul Maas, Max Majorana, Erik Mundt, Godfried Nevels, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Linda Rettenwander, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Peter Simmers, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Cees Visser, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Peter van der Wijst, Wim Velderman, Enno de Witt, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!
Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.
IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 409 verschijnt op 14 augustus 2024. Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE

6 NO RISK DISC

Goldband

12 GRAND CRU

Cigarettes After Sex

14 INTERVIEW

Arooj Aftab

31 IN MEMORIAM

Steve Albini

40 ON TOP OF THE BLUES

O.a. Toronzo Cannon

41 KRENTEN UIT DE POP

O.a. Rainbow Kitten Surprise

42 TE ZIEN

Pinkpop tips!

44 GESPOT

O.a. Jiri11

46 ACHTER DE SCHERMEN

Lisa De Jongh,
programmeur TivoliVredenburg

49 JORN'S KWARTEEUWTJE

Limp Bizkit

52 CLASSIC JAZZ VINYL

O.a. Billie Holiday

53 DESERT ISLAND DISC

Lonnie Liston Smith

58 HIP HOP HISTORY

10 Jaar Stikstof

62 FILMS

O.a. Dream Scenario

63 KLASSIEK

O.a. Janine Jansen & Klaus Mäkalä

Luistertrip: Kiasmos - II

De Scandinavische supergroup in de minimal music en deep house. Ólafur Arnalds en Janus Rasmussen deden 10 jaar over de opvolger van I. Die perfectionistische benadering van hun muziek is terug te horen op dit briljante nieuwe plaatje vol synthesizers, ruimtelijke pianoklanken en luchtige beats. Prachtig.

Interview: Arooj Aftab

Een heerlijk gesprek met de Pakistaanse muzikant, die ons dieper inzicht geeft in het maakproces van haar unieke muziek. Dat doet ze met een hoop humor - zo noemt ze haar muziek, voor ons mysterieus en spannend, als 'fun jazz'...

In Memoriam: Steve Albini

Een briljante producer, een eigenzinnige man en vooral een groot liefhebber van muziek maken. Met Steve Albini zijn we een uniek persoon in de muziek verloren. We schreven er een klein stukje over.

25

Grand Cru: Cigarettes After Sex - X's

De soundtrack voor liefdesverdriet en nostalgie. Deze Amerikaanse dream pop groep veroverde met hun vorige platen snel de harten van vele tieners, jongvolwassen en stiekem gewoon iedereen die ooit kapot is gegaan van verlangen en de keerzijde van romantiek. Op X's meer van hetzelfde - maar in hun geval willen we ook echt niet meer!

12

14

31

GOLDBAND

Samen Tegen Elkaar

(Eigen beheer)

Tuurlijk; toen de heren van Goldband de Popprijs wonnen (nadat er, naar verluid, een lijntje cocaïne werd weggesnoven) was er ophef, veel ophef. Want je moet natuurlijk een voorbeeld zijn voor de Jeugd van Tegenwoordig (waar zij letterlijk en nadrukkelijk naar verwijzen ;-)) en als je van Maan en terug bent, let alles en iedereen op je. Maar hey: het is natuurlijk wél Rock 'n' Roll! Veel belangrijker: de liedjes. Die zijn goed, catchy, mooi geschreven en goed geproduceerd. Sommige liedjes hebben meerdere draaibeurten nodig, maar het is echt vanuit liefde (voor zowel muziek als tekst) gemaakt. Stiekem (niet op dit album) was al terecht een kneiter van een hit – en Seks wordt dat ook, geen twijfel mogelijk. Zouderooid is prachtig (bijna te lief) en laat dat hopelijk een nieuwe generatie muzikliefhebbers genereren en inspireren. De mix van mooie teksten en goed gemaakte liedjes in combinatie met electronica (Vuur en Vlam, Naakt op het Plein) maakt Goldband daadwerkelijk een Gouden Band. Kunnen we het dan nog ergens mee vergelijken? Nee en ja; wij, de jongeren uit de jaren '80 hadden Frank Boeijen, Het Goede Doel, Toontje Lager en Doe Maar; de Jeugd van Tegenwoordig heeft Goldband. En weer een generatie muzikaal goed opgevoed... (Jasper Koot)

NO RISK

DISC

CAN WE PLEASE HAVE FUN

KINGS OF LEON

**NEW ALBUM OUT NOW
ON CD & VINYL**

ABEL & SEF

IJsland (Excelsior)

Undergroundlabel Burning Fik is weer een interessante release rijker. Medeoprichter Abel van Gijlswijk, ook bekend als frontman van punkband Hang Youth,

brengt samen met Edison-winnaar Sef een album uit. Zoals we van de mannen kennen is de inhoud van het album slim, maatschappijkritisch en humoristisch. Ze nemen ons mee naar IJsland. Of het nou een metafoor voor de huidige staat van Nederland is, een heel ander utopisch land, of gewoon een way of life: de titeltrack is in ieder geval een disstrack naar Nederland, waarop de twee artiesten back-to-back laten weten dat het land "ijskoud" is. Op een vlijmscherpe en gevatte manier worden op de rest van het album onderwerpen als machtsstructuren, kapitalisme, nationalisme en de positie van minderheden in Nederland aangekaart. Daarnaast is de productie van Faisal gedurfd en bijzonder. Zo doet de beat op M/V/X denken aan Braziliaanse funk en is de percussie van de titeltrack een Edison-award die tegen een champagnefles aangetikt wordt. Ondanks de woede en frustratie over de miserabele staat van Nederland klinken de mannen losjes en vrij, het plezier straalt van het album af. Hun idealisme steken ze niet onder stoelen of banken. De humoristische en standvastige manier waarop ze met de onderwerpen omgaan maakt IJsland niet alleen kritisch, maar ook hoopvol. (Daan van Eck)

ACTRESS Statik

Actress (Darren Cunningham) maakte 'Statik' naar eigen zeggen in een "deep flow state". Hij belooft je

hiermee op een transcendente reis te sturen. Wie luchtige ambient verwacht, komt bedrogen uit. Vanaf openingsnummer 'Hell' transporteert Actress je met zijn geluidscollages naar dystopische steden en mythische onderwaterwerelden. Soms bieden pulserende beats houvast, maar je zweeft vooral rond tussen de onheilspellende drones, witte ruis en muterende synthesizers. Dit maakt het extra bijzonder dat 'Statik' geregeld een gevoel van sereniteit oproept. (Laurence Tanamal)

AURORA What Happened To The Heart

Tot nu toe scoorde ze pas één hitje in Nederland, maar haar aanstaande concert in de AFAS is allang uitverkocht.

Professioneel gezien gaat het goed met de Noorse Aurora, die ook hier een flinke schare fans heeft, en in 2022 met The Gods We Can Trust een van de betere popplaten van dat jaar afleverde. Persoonlijk ging het minder, de balans tussen hoofd en hart was zoek. Dat gegeven staat centraal op dit vierde album, dat wederom een mooie en sterke mix biedt van etherische folk en dansbare elektronica, introspectie en euforie. Met haar prachtige stem in de hoofdrol. (Marco van Ravenhorst)

LUISTERTRIP

J. BERNARDT Contigo (PIAS)

Wat weet Jinte Deprez alias J. Bernardt toch weer een aangename, bijna filmische sfeer te creëren op zijn tweede soloalbum "Contigo". Invloeden zijn dan ook Tarantino, Twin Peaks en Morricone - maar ook Tchaikovsky en Gainsbourg. Met deze grote artiesten als inspiratiebron onderzoekt Deprez, bekend geworden met de Belgische formatie Balthazar, op het bewust weëig getitelde Contigo (Spaans voor "met jou") in 39 minuten en 56 seconden de naweeën van een liefdesbreuk. Hierbij gaat hij expes op zoek naar de clichés en ironie. De 11 hieruit voortvloeiende, rijkelijk gearrangeerde nummers (luister naar het elegante gebruik van strijkers en percussie), worden gedragen door de sublieme zang van J. Bernardt. Singles Taxi en Last Waltz overtuigen direct na een enkele luisterbeurt. Verdere hoogtepunten zijn Dont get me wrong en het bevrijdende Free (laat u al fluitend meenemen naar een prachtige zonsondergang op de verlaten prairies van onze Zuiderburen). Tijdens het Instore concert in Concerto wist J. Bernardt ons te imponeren, evenals de grotere show in Tivoli Utrecht erna. Op 30 augustus en 14 september kun je hem nogmaals live bewonderen in Nederland (te zien op Bruijs Maastricht en in PopMonument Bergen op Zoom). Maar voor nu: dim de lichten, open een fles Bordon Rioja, haal de schapenvacht van zolder en geniet van deze topplaat! (Said Ait Abbou)

NORMAAL

NØHLEN

Het nieuwe studioalbum

Verkrijgbaar op zwart vinyl en cd

DE DIJK

OP VINYL

VOOR HET
EERST SINDS
1987 WEER OP
VINYL

VOOR HET
EERST OP VINYL
VERKRIJGBAAR

VOOR HET
EERST OP VINYL
VERKRIJGBAAR

BAD BREEDING 👍 **Contempt** (V2)

Ongezouten hardcore anarcho-punk uit Stevenage die de wereld doet schudden, dat is Bad Breeding, een band geworteld in punk-ideologieën. Met hun vijfde

album 'Contempt' borduurt de band voort op hun voorgaande album 'Human Capital' uit 2022. Verwacht geen laidback-luisterervaring. Bad Breeding maakt nummers om je wakker te schudden, je bewust te maken van de sociale en politieke onrechtvaardigheden in de wereld. Met tien krachtige nummers levert 'Contempt' een furieuze aanval tegen de kapitalistische samenleving en de ecologische destructie die daarmee gepaard gaat. Het zijn intense nummers die letterlijk schreeuwen om verandering. De rauwe productie draagt bij aan de punk-ervaring, waarbij de woede en frustratie van de bandleden voelbaar zijn in elke noot. De nummers variëren in tempo en intensiteit, maar blijven consistent in hun boodschap van maatschappijkritiek en activisme. Misschien versta je de roerige woorden van Chris Dodd niet, de boodschap gaat niet verloren. Je roze bril is na een luistersessie van de aardbodem verdwenen. (Kim Groenhof)

BAD NERVES 👍 **Still Nervous** (Suburban)

In februari 2024 stond Bad Nerves, een vijf koppige band uit London, in het voorprogramma van Nothing But Thieves. De Engelse garage-punk kwam prima over

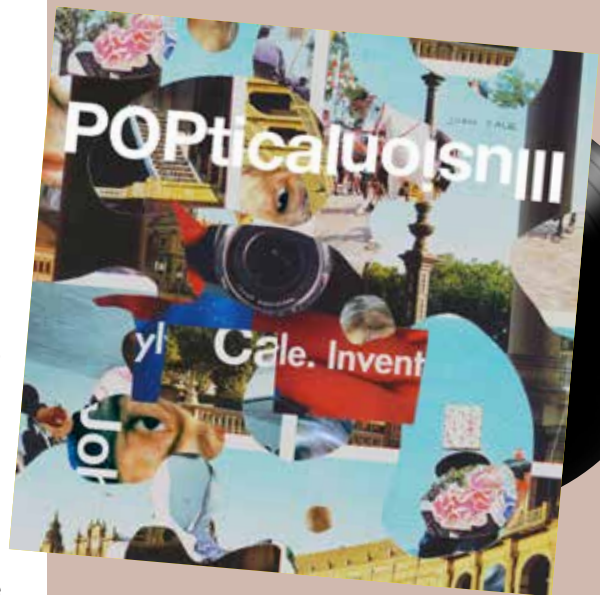
in de Ziggo. De meeste nummers doen 220 BPM en met bewondering voor de drummer, die ~~stak~~ het moordend tempo hoog hield, werd het een fijn concert. Nu is er het album Still Nervous dat bol staat van puntige garage-punk anno 2024. En Bad Nerves steekt hun liefde voor de Ramones niet onder stoelen of banken, one, two, three, four..... Toch staat er ook een meer muzikaal nummer op het album Sorry, een song met iets minder tempo, maar daardoor interessant. Daarna volgt Television, de langste song op de plaat (4 minuten en 4 seconden), een nummer waarin alles wat Bad Nerves is, samenkomt. Tenslotte mag ook de single You've got the Nerve niet onvermeld, vanwege het fantastische gitaargeweld. Al met al is Still Nervous een eigenzinnig en modern garage-punk album. (Cornelis Groot)

ANDREW BIRD 👍 **Sunday Morning Put-On** (V2)

Een uitstap richting de jazz mag bij Andrew Bird nauwelijks een verrassing heten, al is het even geleden dat hij zo drastisch deze kant koos. Ten tijden van

LUISTERTRIP

JOHN CALE **POptical Illusion** (V2)

Begin 2023 kwam de 82-jarige (!) John Cale met een onwaarschijnlijke knal en zonder genade binnen met het album Mercy, een bijzonder creatief document na ruim 10 jaar radiostilte. Nu, een jaar later, is het album POptical Illusion uit, dat de muzikaal ingeslagen weg van zijn voorganger vervolgt. De pulserende ritmes en synthesizerklanken geven, tezamen met de spannende vocals van Cale, ook dit album een ambient karakter. Voor de productie van dit album werkt John Cale opnieuw samen met Nita Scott. Waarschijnlijk is daarom de sfeer op dit album te vergelijken met die op het album Mercy. Alleen is POptical Illusion wat meer toegankelijk door de structuur van de nummers, meer ritme en wat minder mysterie. Cale weet daarmee gedurende 80 minuten wederom een bijzonder klanklandschap te creëren. Omdat er geen samenwerkingen met andere muzikanten op dit album staan, en omdat naast de stem Cale, vrijwel alle muziek elektronisch lijkt te zijn, doorleeft het album de creativiteit en het gedachtegoed van John Cale ten volle. Vooruitlopend op de introductie van POptical Illusion is de reeds uitgebrachte single How We See The Light een goede graadmeter voor de rest van het album. (Cornelis Groot)

CIGARETTES AFTER SEX

Xs

(PIAS)

LP coloured, LP deluxe, LP, CD

Wat voor Cigarettes After Sex in 2016 op het Amsterdamse festival London Calling begon, kreeg een jaar later bijval dankzij een bloedmooi titelloos debuut. Daarmee ging het hard, gedragen door briljante tracks als K., Sunsetz en het meesterwerk Apocalypse. Hoe meer hartzeer frontman Greg Gonzalez kent, hoe beter zijn muziek. Het Amerikaanse drietal – met naast Gonzalez ook Randall Miller en Jacob Tinsky als bandleden – maakt meespelende ambient pop, vol melancholiek. Op het speelveld van dreampop, shoegaze, indie en slowcore is het goed toeven. Het debuut uit 2017 werd in 2019 opgevolgd door het wisselend ontvangen Cry. In 2022 floreert de band niettemin op Best Kept Secret, terwijl hun optreden in Afas Live in november 2023 als 'hemels, zwoel en moeiteloos cool' wordt omschreven. Op X's, hun derde langspeler, komen tien tracks in een behoorlijk tempo voorbij. Alleen Baby Blue Movie tikt nét de vier minuten aan. Het album start met de titeltrack. De liefde, het bedrijven ervan, verdriet, leed: binnen no time brengt de fluisterzang van Gonzalez je naar het thema dat hem muzikaal zoveel bracht. En velen met hem. Als Tejano Blue vervolgens voorbij komt weet je het al: deze band stelt nimmer teleur. Nummer na nummer lijkt de wereld even stil te staan. Alsof je naar een eindeloze zonsondergang tuurt. Is het heel vernieuwend ten opzichte van de albums ervoor? Nee. Is het steengoed? Absoluut. (Jelle Teitsma)

GRANDCRU

Interview met AROOJ AFTAB

De Pakistaanse muzikante Arooj Aftab leverde in 2021 met Vulture Prince een van de meest verrassende albums van 2021 af en bereikte hoge noteringen in nogal wat aansprekende jaarlijstjes. Dat deed ze met een uniek eigen geluid, dat in geen enkel hokje paste. Deze maand verschijnt haar nieuwe album Night Reign. Ik sprak Arooj Aftab in New York via Zoom.

(Door: Erwin Zijleman)

Je zette jouw eerste stappen in de muziek toen je opgroeide in Lahore in Pakistan. Hoe zag de muziekscene in Lahore er uit?

Ik was een gewone tiener die van gitaar spelen hield en U2 songs coverde, maar ik pikte ook andere dingen op. Pakistan heeft een hele rijke cultuur en een grote liefde voor uiteenlopende vormen van kunst. De muziekscene van Lahore was heel divers met geweldige klassieke muzikanten en ook popmuzikanten, maar er was ook volop toegang tot Westerse popmuziek (redactie: op de Wikipedia pagina over Arooj Aftab wordt een beeld geschetst van een samenleving die geen toegang bood tot invloeden van buiten, maar dit is onjuist).

Op je 19e vertrok je naar de Verenigde Staten en ging je studeren aan het prestigieuze Berklee College of Music in Boston. Wat heb je daar geleerd?

Ik heb er vooral heel veel goede vrienden gemaakt, met wie ik nog steeds muziek maak en van wie ik heel veel heb geleerd. Ik heb er verder geleerd wat jazzmuziek is en hoe je op een vrije manier muziek kunt maken. Ik had geen enkele muziekopleiding gehad toen ik naar Boston ging. Verder weet ik hoe ik een microfoon moet aansluiten en muziek moet opnemen, wat ook vaak van pas komt.

Hoe kwam je vervolgens terecht in de jazzscene van New York?

Studenten van Berklee College of Music die filmmuziek willen maken gaan naar L.A., songwriters gaan naar Nashville en iedereen die vooral wil improviseren gaat naar New York. Ik kwam er terecht met veel bevriende muzikanten en werd direct verliefd op New York, waar je iedere avond een van je muzikale helden op het podium kunt zien.

Ik kwam er in een tijd van een diepe recessie en een tijd waarin niemand geld verdiende, maar muziek maken kon altijd.

Jouw album Vulture Prince groeide in 2021, toch wel verrassend, uit tot de lieveling van de critici en haalde heel veel jaarlijstjes. Hoe heb je dit ervaren?

Het was een hele grote verrassing. Mijn muziek was zo anders dan andere muziek. Het was van alles en tegelijkertijd ook niets. Ik had niet verwacht dat het zo goed ontvangen zou worden, maar ik ben blij dat mensen er naar wilden luisteren en er iets mee konden.

Ik beschreef jouw muziek zelf als een mix van klassieke muziek, new age, minimal music, en wereldmuziek met snufjes jazz en reggae, maar dat zegt iemand die jouw muziek niet kent natuurlijk helemaal niets. Hoe beschrijf je jouw muziek zelf?

Mensen willen muziek in hokjes duwen en dat begrijp ik, maar zelf doe ik het liever niet. Ik hou er ook niet van als mensen mijn muziek mystiek of transcendentiaal noemen. Het is een eerlijke mix van allerlei invloeden die me dierbaar zijn. Ik noem het de laatste tijd 'fun jazz'.

Jouw nieuwe album Night Reign heeft nog steeds het

unieke geluid van Vulture Prince, maar het album klinkt ook net wat toegankelijker en zeker ook jazzier. Hoe zie je dit zelf?

Het is inderdaad jazzier en wat scherper, maar het is ook een wat vrolijker album dat het leven viert. Het bevat ook meer invloeden dan het vorige album. Het is voor mij een geëvolueerde versie van Vulture Prince.

Night Reign klinkt als een album van de nacht. Zijn de songs in de nacht geschreven of is het album in de nacht opgenomen, zoals Taylor Swift deed met de songs op Midnights?

Nee, het album is overdag opgenomen, maar de songs gaan wel allemaal over zaken die in de nacht spelen, dat geeft bijna vanzelf een nachtelijke sfeer aan de songs kennelijk.

Op het nieuwe album werk je nog steeds met jouw vaste band, die ook op Vulture Prince was te horen, maar je hebt ook een aantal gastmuzikanten uitgenodigd zoals Cautious Clay, Moor Mother, James

Francies en Chocolate Genius. Wat voegen ze toe aan jouw songs?

Ik heb een aantal van mijn nieuwe muzikale vrienden uitgenodigd en ben zo gelukkig dat deze geweldige muzikanten op mijn album willen spelen. Chocolate Genius is bijvoorbeeld echt een genie. Bij het schrijven van de songs probeerde ik na te denken over toevoegingen van andere muzikanten en ze wilden allemaal mee doen. Ze voegen nieuwe kleuren en nieuwe energie toe aan mijn muziek.

Jouw teksten zijn nog steeds voor een groot deel in het Urdu. Hoe belangrijk is het voor jou om in het Urdu te zingen?

Urdu is een bijzondere taal. Het is een hele indirecte, romantische en metaforische taal en een taal waarmee ik heel veel kwijt kan in een paar zinnen zodat ik me op de muziek kan concentreren. Daar hou ik van, maar ik ben steeds meer tweetalig, dus als er een Engelstalige song op komt hou ik die niet langer tegen.

Je speelt dit jaar op veel festivals. Komt jouw muziek niet beter tot zijn recht in intiemere zalen?

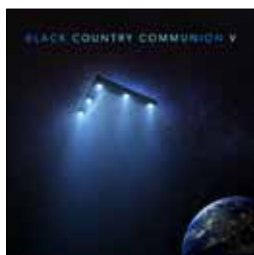
Ik hou van allebei. Spelen in de buitenlucht heeft iets speciaals. Je voelt de wind, mensen zitten in het gras. Het geeft vrijheid en je kunt wat harder spelen. Mijn muziek is beeldend en dat komt buiten goed tot zijn recht.

Wat zijn jouw plannen voor de rest van het jaar?

Touren, touren en touren. En als het album uit is ga ik nadenken over nieuwe songs.

Arooj Aftab is dit jaar nog een aantal keren in Nederland te zien, onder andere op North Sea Jazz, Lowlands en November Music.

Thrills (1998) en Oh! The Grandeur (1999), waren zijn avontuurlijke albums nog doorspekt met (hot) jazz, blues en vaudeville. Met het sextet van drummer Kevin O'Donnell, maakte hij in dezelfde periode nog twee jazzplaten voor het vermaarde Delmark label. Echter, de titel Sunday Morning Put-On geeft wel alvast een hiervan afwijkende maar evengoed avontuurlijke richting aan. Met vaste waarden Alan Hampton op bas en Ted Poor op drums en vibrafoon, maakte Andrew Bird een stemmig en soms fluisterend werk met jazzstandards. Ruimtelijk opgenomen met een inpalmend geluid, terwijl er regelmatig een zachtjes rondzingerende vibrafoon klinkt. Gitarist Jeff Parker en pianist Larry Goldings zetten her en der de arrangementen nog wat extra uiteen. Zelf strijkend en tokkelend op zijn viool, aangenaam zingend en zelfs fluitend, is Andrew Bird op klassiekers als I Fall In Love Too Easily duidelijk in zijn element. (Corné Ooijman)

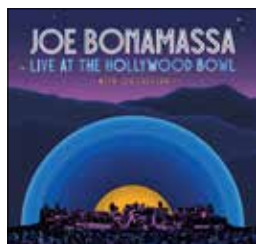

BLACK COUNTRY COMMUNION V 👍

(Mascot Label Group)

Black Country Communion wordt een supergroep genoemd en dat is niet alleen door de achtergrond van de leden (Bonamassa's

maatje Glenn Hughes, John Bonhams zoon Jason en Derek Sherinian die in Dream Theater zat, among many others...). Ondanks de drukke schema's van iedereen in de band en de pandemie tussendoor, is het ze gelukt om het vijfde album af te ronden. Het was namelijk al sinds 2018 dat er werd aangekondigd weer op te nemen. De stijl van de band en van dit album specifiek is niet anders te beschrijven dan een hedendaagse opvolging van Deep Purple en Led Zeppelin in de jaren '70, met dezelfde energie en sterke riffs als basis. De sound is natuurlijk fenomenaal, evenals de zang van Hughes (en dat ondanks zijn leeftijd!), maar ik heb altijd de vraag bij supergroups of de muziek uiteindelijk aanspreekt. In dit geval een duidelijke JA: het album heeft gevoel, energie en kracht. De mix van de hardere stijlen is smaakvol bij elkaar gebracht en pakt goed uit. (Willem Sloet)

JOE BONAMASSA 👍 **Live At The Hollywood Bowl With Orchestra** **(Provogue)**

Fan en verzamelaar zijn van meestergitarist Joe Bonamassa is over het algemeen geen goedkope aangelegenheid. De man

staat erom bekend in rap tempo nieuwe releases, hetzij studiomateriaal dan wel live albums uit te brengen. Dan ligt natuurlijk overdaad en overbodigheid op de loer maar gelukkig is daar bij deze artiest zelden sprake van. Joe's debuut in de legendarische Hollywood Bowl is er een om je vingers bij af te likken. Heerlijke uitvoeringen van onder andere Last Curtain Call, Sloe Gin en de

voortuitgeschoven single Twenty-four hour blues krijgen een extra dimensie door de ondersteuning van een 40-koppig orkest welke een fantastische toevoeging aan de nummers biedt. Met deze toevoeging aan zijn reeds omvangrijke discografie bewijst Bonamassa onomstotelijk tot de allergrootste bluesgitaristen aller tijden te behoren. Het is een dure bezigheid om het oeuvre van deze man compleet te houden, maar dit is verplichte kost! (Emiel Schuurman)

BONNIE PRINCE BILLY & NATHAN SALSBURG

Hear The Children Sing The Evidence

De inspiratie voor dit bijzonder(e) korte album kwam van Nathan Salsburg die zijn dochter in haar jonge jaren in slaap wiegde met hulp van het nummer The Evidence van Lungfish wat hij vervolgens zo vaak herhaalde, dat het de werking van een mantra had. Samen met Tyler Trotter en Will Oldham, die we beter kennen als Bonnie "Prince" Billy, werden de twee nummers geschreven door Daniel Higgs vertaald op dit korte album: Hear The Children Sing x The Evidence. (Linda Rettenwander)

BONNY LIGHT HORSEMAN

Keep Me On Your Mind
Bonny Light Horseman keert terug met een dubbelalbum vol kwetsbare folkliedjes. Bijzonder is dat het trio een

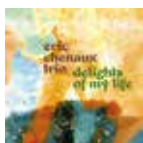
groot deel opnam in een klassieke Ierse pub, waarvan de authenticiteit continu voelbaar is. Zo spelen ze op de lokale piano en hoor je geregeld de interactie met het uitgenodigde publiek, zoals applaus en gelach. Hierdoor word je gemakkelijk één met de intieme sfeer. Je moet alleen zelf thuis een biertje inschenken. (Laurence Tanamal)

BUFFALO TOM 👍 **Jump Rope** **(Music on Vinyl)**

Het sympathieke Buffalo Tom levert met Jump Rope zijn 10e album af. Bij Quiet and Peace uit 2018 schreven we nog dat de band met een geluid ergens

tussen Dinosaur Jr, Husker Dü en R.E.M. hangt - en gewoon ouderwets goed klonk. Nu zou de band, naar eigen zeggen, anders klinken. De nummers werden geschreven tijdens de coronaperiode die samenspelen lastig maakte. Componeren gebeurde op afstand en akoestisch. Later werd er verder geëlektrificeerd. Het resultaat? Een ingetogener en subtieler album qua instrumentatie dat toch direct herkenbaar is als Buffalo Tom. Oordeel natuurlijk vooral zelf of dat goed of slecht is. Ik (bevooroordeeld) vind het een ouderwets lekkere volwassen plaat met nog beter voelbare melancholie en warmte. Ga lekker bij de open haard zitten en zwijmel weg. Of misschien toch eerst nog maar even touwtjespringen deze zomer? (Marcel van Vliet)

ERIC CHENAUX TRIO Delights of my Life

Eric Chenaux is onder liefhebbers van het geprezen Canadese indie platenlabel Constellation reeds bekend; hij was jarenlang een spil in de alternatieve scene van Montréal. Ondertussen woont de gitarist al enige tijd in het zuidwesten van Frankrijk en onder zijn eigen naam brengt hij nu een ronduit zalige moderne jazzplaat uit die wel eens aan zou kunnen slaan bij een groter publiek. Chenaux' warmbloedige stem doet Chet Baker in slowmotion weer terug opstijgen naar zijn Amsterdamse vensterbank. Impressionistisch gitaarspel, een likje Wurlitzer en (elektronische) percussie doen de rest. Zwierig voor op een zwoele zomeravond. (Max Majorana)

CHVE Kalvarie (Suburban)

Al ruim twintig jaar sluipt er vanuit de bocht van de rivier bij het pittoreske Kortrijk een sloot met zwartgallig slijk de wereld in, waar ze zelfs in de Noorse bossen hun Satanistische gezichtsverf voor zouden verwijderen. Amenra speelt occulte metal met zo een spirituele intensiteit, dat alle Vlaamse ambachtslieden die hun stadje tijdens de Guldensporenslag verdedigden tegen de Franse Koning spontaan zouden kunnen herrijzen uit de dood. De metalmissionaris en oprichter/ frontman van die groep heet Colin H. van Eeckhout. Onder de afkorting CHVE (in kapitalen geschreven), en als onderdeel van het overkoepelende kunstcolletief Church of Ra, brengt hij vergelijkbare séances uit. Ook op deze compositie van een kwartier lijkt hij op zoek te gaan naar een wereld vol geesten en demonen, zij het met wat minder grof geweld en meer ruimte voor introspectie. Het knappe van al zijn muziek is dat je, zelfs als uitgesproken atheïst, toch in een spiritueel rijk geraakt. Ook dit debuut op het vermaarde Relapse Records kan daarom gerust toegevoegd worden aan de vaste (on)heilige geschriften van iedere drone- of metalfan. (Stef Mul)

CROWDED HOUSE Gravity Stairs (BMG)

Crowded House, de band van Neil Finn, met twee zonen in de gelederen, heeft een ouderwets vertrouwd klinkend album uitgebracht. Het achtste album, de opvolger van 'Dreamers Are Waiting' uit 2021, bevat 11 nummers, stuk voor stuk vakkundig uitgevoerd. De karakteristieke zang van Neil wordt ondersteund door relaxte gitaarspel en drums plus zweverige toetsen/ synthesizers. De titel van het album, 'Gravity Stairs', is een metafoor voor het ouder worden en je bewust worden van je eigen sterfelijkheid. Denk niet dat het een somber album is, verre van zelfs. 'Teenage

LUISTERTRIP

DIIV Frog in Boiling Water (Concord)

Een gespannen dynamiek tussen de bandleden dreef DIIV bijna uit elkaar. Gelukkig sloegen ze zich erdoorheen, maar dat betekent niet dat hun stemming optimistisch is. De titel zegt genoeg. Wanneer je een kikker in een pan met water legt en de temperatuur langzaam naar het kookpunt brengt, raakt het dier in een roes. Daarna zal hij zich niet tegen zijn noodlot verzetten. DIIV gebruikt dit als metafoor voor de verdoving en uiteindelijke ondergang van onze maatschappij. Zo zingt Zachary Cole Smith in Brown Paper Bag: "Cost me nothing to say / My mind's at ease / When I'm in pain". Dit nummer weerspiegelt ook het shoegaze-geluid dat ze sinds hun vorige album 'Deceiver' nadrukkelijker omarmen. Een knipoog naar het genre hoor je tijdens het climactische slotstuk, waarin de melodie van My Bloody Valentines 'i only said' doorsijpelt. Hoewel ze als vanouds prachtige gitaarlijnen met elkaar verweven, doen ze dit niet meer zo bevoegen als tijdens hun begintijden. In plaats daarvan verlagen ze het tempo en bedwelmen ze je met melancholische klanken en lome, door overdrive vervormde riffs. Tijdens afsluiter Fender on the Freeway zorgt het dreigende, maar ritmische gitaarspel voor een hypnotisch effect. Voordat je het doorhebt, ben je gevangen in hun pan. (Laurence Tanamal)

Summer' is het meest vrolijke nummer van het album en bij 'I Can't Keep Up With You' gaat men helemaal los. Al met al een album waar de fans van Neil Finn en Crowded House veel plezier aan zullen beleven. Als je denkt 'waar lijkt de hoes ook alweer op?' Inderdaad, 'Revolver' van The Beatles. (Joost van Loo)

CRUMB Amama

De New Yorkse psychedelische jazz-rock band Crumb komt met hun derde volledige album genaamd AMAMA. Deze plaat is hun meest energieke werk tot nu toe, zonder hun kenmerkende mysterieuze en psychedelische sound te verliezen. De manier waarop Crumb slimme samples, effecten en synthesizers gebruikt om unieke sentimenten en soundscapes te creëren, is echt waanzinnig. Zo bijvoorbeeld de titeltrack AMAMA, waarin de stem van de oma van de leadzangeres is gesampled vanuit een WhatsApp-voice memo en daarmee een gehele track is ontstaan. Deze moet je checken! (Lotte Hurkens)

THE DECEMBERISTS As It Ever Was, So It Will Always Be Again (Y.A.B.B. Records)

Als je de band's originele biografie mag geloven, hebben ze elkaar in een Turks stoombad ontmoet en reizen ze alleen per luchtballon. Wie hun muziek kent kan zich er echter best iets bij voorstellen. Hun invloeden lijken van overal te komen, en zo wordt, om maar eens iets te noemen, een Oosterse beat moeiteloos gecombineerd met een blazerspartij die zo uit de hoogtijdagen van de calypso lijkt te zijn weggelopen in Oh No! Nog geen nummer later lijken we in The Reapers in Ierland rond te lopen. Het risico van een onsamenhangend geheel ligt op de loer, maar dat wordt vakkundig omzeild door een strak doorgevoerde basis van akoestische, altijd wat naar traditionele Americana neigende instrumentatie. Zoals gewoonlijk worden in de songs al dan niet fictieve personages uit vervlogen tijden opgeroepen, zodat het hele album een heerlijk tijdloos gevoel oproept. (Jurgen Vreugdenhil)

DEATH LENS Cold World (Epitaph/Anti-)

Ooit begonnen ze als instrumentaal surf-rockproject, zodat pure emotie zou bovendrijven in plaats van holle frases en irritant gezever met woorden.

Toch bleek het rebelse karakter van de groep niet genuanceerd genoeg te worden uitgedrukt in slechts gitaarriffs en felle slagen op de drum. Bryan Torres pakte toch maar de microfoon op en blèrt nu uit volle borst mee over politiegeweld, protest en andere misstanden. Zelfs liefdesverdriet wordt behandeld met de energie van een rel! Het is alweer het vierde album,

maar de eerste gemaakt met een producer en zonder DIY setting. Dat hoor je, want weg zijn de nagalmende stem en het afgeknepen drumgeluid. Het klinkt dan ook meer als een bloedserieuze post-hardcore plaat dan komend vanuit iemands garage. Dit zal niet naar ieders smaak zijn, en het mag in twijfel getrokken worden of de teksten daadwerkelijk nuance aanbrengen. Maar liefhebbers van springerige punk kunnen hier hun energie zeker in kwijt. (Stef Mul)

D. SAVAGE Mafia Musik (NEWS)

Ik heb het waarschijnlijk vaker geschreven, maar weinig genres zijn zo veranderlijk als hiphop. Misschien is het omdat het instapniveau redelijk laag ligt (in principe heb je niet meer nodig dan een laptop en/of je stem), waarmee ook altijd een grote mate van jeugdigheid wordt gewaarborgd. Wat ook zeker helpt, is dat de muziek in de essentie multi-referentieel én intercultureel is - en artiesten daardoor voortdurend associëren, interpoleren, samplen en remixen. Eén van de nieuwste substrominkjes voegt een flinke scheut psychedelica toe aan de beats. Let wel: je hoort niet ineens The Grateful Dead met rap, het blijft hiphop. Maar de muziek van bijvoorbeeld D. Savage is gehuld in een prettige nevel. Hoor jij je muziek in kleuren, zijn die bij hem hoogstwaarschijnlijk Prince-y paars en mosgroen. De synths ademen en hij croont regelmatig in volle nagalm mee op de achtergrond. Dat hij echt waanzinnig goed is in het schrijven van perfecte zanglijnen, doet hem voor mij absoluut boven de rest van de rapclout uitsteken. Denk: Post Malone en Quavo die een tape opnemen met Brian Eno. (Stef Mul)

DULL BOY JOHNNY Tropical Swing Club (News)

Bij de groepsnaam zou je kunnen denken aan een Britse gitaargroep, rechtstreeks uit de kansarme buurt van Newcastle, maar niets is minder waar. Het draait om een Belgisch collectief, dat op hun zolderkamer muziek in elkaar zet die vooral op zo fout mogelijke plaatsen genuttigd dient te kunnen worden. Denk aan een stomende jacuzzi in een tropisch all-inclusive resort, denk aan een slecht verlichte nachtclub waarvan het interieur sinds de seventies niet meer is aangeraakt. Heerlijke tropische grooves, een fijn wah wah gitaartje op de achtergrond en heerlijke disco vocals. In afsluiter She & Elvis wordt dit alles ook nog eens voorgezeten door een prachtig stukje parlando door een donkerbruine stem die in de verte wel wat aan The King doet denken. Mocht u deze zomer in een foute cabrio de kustweg langs de Cote d'Azur nemen, dan is dit verplichte kost. En anders ook, trouwens. (Jurgen Vreugdenhil)

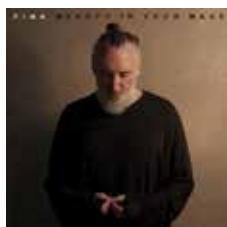
EELS

Eels Time!

'Time, there isn't much time now.'

Mark Oliver 'E' Everett, mijmert er in het eerste nummer van zijn 15e EELS-

album volop op los. Op zijn socials is te lezen dat E recentelijk een ingrijpende openhartoperatie moest ondergaan. Gelukkig verliep alles zeer voorspoedig. Dus die 'bepaalde tijd' valt vast mee. Sterker: de maker zegt dat de ziekenhuissorores hem niet heeft weerhouden om muziek te maken. Zijn 'creatieve muzieksappen' vloeien zelfs rijkelijk, meldt hij. Dat is zeker te horen als je naar dit album luistert. 't Is weer tijd voor EELS. (Dennis Dekker)

FINK

Beauty In Your Wake (NEWS)

De 52-jarige, uit Cornwall komende Fin Greenall, komt met dit 8e studioalbum Beauty In Your Wake. Een verzameling van 10 nieuwe nummers waarin

existentiële thema's de voedingsbodem lijken te zijn geweest. Het album opent met What Would You Call Yourself, een nummer waarin identiteit in een haast boeddhistische sluier centraal lijkt te staan. Wie ben je als je alleen zou zijn op deze wereld? Fink zet aan tot reflectie. Beauty In Your Wake is Fink pur sang. De gelaagdheid van de nummers, het unieke gitaarspel en Fin's stem maken ook dit weer tot een prachtwerk waarin onder andere The Only Thing That Matters ons verrijkt achterlaat in een vernieuwde echo van Resurgam en Sort Of Revolution. Maar liefst drie optredens doet hij ons cadeau; op 31 oktober staat Fink in Doornroosje, een dag later in Paradiso en op 02 november sluit Fink de stops in NL af in Hedon in Zwolle. (Linda Rettenwander)

FOLK IMPLOSION

Walk Thru Me

Sebadoh en Dinosaur Jr. zijn sinds de jaren '90 geleidelijk aan stijlvol oud geworden, maar er was ook nog die andere band van Lou Barlow; The Folk Implosion. John Davis (drums) bleek een hele tijd zoek, maar heeft zich weer gemeld en dus wordt de pen vriendenband met Walk Thru Me, het eerste album van het duo sinds de millenniumwissel, nu echt nieuw leven ingeblazen. Dat komt uiteraard gelegen, want voor efficiënte, pretentieloze gitaarpop blijft er altijd een plekje vrij. (Max Majorana)

AARON FRAZER

Into The Blue

(Easy Eye Sounds/Dead Oceans)

Het tweede solo album van Aaron Frazer is, zoals zoveel muzikale schoonheid, ontstaan na een liefdesbreuk. Aaron is gelukkig niet bij de pakken

neer gaan zitten en brengt een album waarop naast momenten van bezinning ook de nodige aanstekelijke

LUISTERTRIP

PEGGY GOU

I Hear You

(Beggars)

Bij het beluisteren van de zomerhit (It Goes Like) Nanana leek er mogelijk nog sprake van een eendagsvlieg. Nu is daar het geweldige debuutalbum van de in Zuid-Korea geboren en in Berlijn woonachtige Peggy Gou. Naast zangeres is ze producer en DJ, eentje met inmiddels enorme staat van dienst. De titel van het album I Hear You verwijst naar diepere achtergronden van horen en gehoord worden. De plaat herbergt 10 zorgvuldig uitgewerkte tracks. Peggy Gou lijkt helemaal los te zijn gekomen en ze verzorgt zelf vrijwel alle stukjes muziek, door de elektronische productie en zang voor haar rekening te nemen. Op het album staat naast veelal eigen werk, onder andere een samenwerking met Lenny Kravitz (I Believe in Love Again). Bij het beluisteren van het album wordt je allerlei kanten opgegooid. De tracks zijn een mengeling van jaren 80 en 90 disco tot trance, bevatten talloze aanstekelijke ritmes, een fantastisch zingende Peggy Gou en dippen diverse stijlen electronica in pure pop. Soms klinkt SNAP door in de tracks, dan weer lijkt haar stem op Sade. Een bijzonder uitstapje op het album is een instrumentaal nummer Seoulsi Peggygou, dat teruggrijpt op haar Koreaanse achtergrond, op een verder grenzeloze plaat. De grote hit staat er natuurlijk ook op. Een echte aanrader, deze veelzijdige plaat. (Cornelis Groot)

AROOJ AFTAB

Night Reign

(Verve Records)

LP coloured, LP, CD

De Pakistaanse muzikante Arooj Aftab was met haar album *Vulture Prince* een van de grootste muzikale verrassingen of zelfs muzikale sensaties van 2021. Het album dat een bijzondere mix van met name invloeden uit de klassieke muziek, new age en wereldmuziek liet horen, maar zich ook liet beïnvloeden door onder andere jazz, reggae en minimal music, dook uiteindelijk als vreemde eend in de bijt op in heel veel gerenommeerde jaarlijstjes en dat was volkomen terecht. Na het album met Vijay Iyer en Shahzad Ismaily van vorig jaar duikt de Pakistaanse muzikante, die inmiddels al geruime tijd in New York woont, nu op met haar nieuwe album *Night Rein*. Op haar nieuwe album borduurt Arooj Aftab deels voort op het geluid van *Vulture Prince*, maar het album klinkt ook voller en net wat toegankelijker, al heeft ze nog altijd een uniek geluid, dat zeer uiteenlopende invloeden verwerkt en niet in een hokje past. *Night Rein*, dat een ode is aan de roes, mysterie en romantiek van de nacht, laat in veel songs een jazzy geluid horen, maar invloeden uit de eerder genoemde genres zijn nooit ver weg. Arooj Aftab zingt nog altijd vooral in het Urdu, wat haar songs voorziet van een voor ons nevelige geheimzinnigheid. Het is een sfeer die betoverend mooi wordt door de bijdragen van talloze aansprekende gastmuzikanten (o.a. Joel Ross, James Francies en Kaki King), die het album niet alleen hebben voorzien van veel muzikale pracht maar ook van de nodige nachtelijke warmte en van een geluid dat steeds weer de aandacht trekt met mooie accenten en bijzondere wendingen. Dat Arooj Aftab met *Night Rein* een van de bijzonderste albums van 2024 heeft gemaakt is zeker. (Erwin Zijlema)

The Secret of Us

GRACIE ABRAMS

The Secret of Us

(Universal)

LP coloured, LP, CD

Het is al jaren flink dringen binnen de (indie) pop, maar kwaliteit komt altijd boven drijven. Gracie Abrams profiteerde op haar debuutalbum *Good Riddance* flink van de bijdragen van producer Aaron Dessner, maar de jonge Amerikaanse muzikante liet ook horen dat ze een zeer getalenteerd zangeres en songwriter is. Dat doet ze nog veel nadrukkelijker op haar nieuwe album *The Secret Of Us*, waarmee ze zich schaart onder de grote popsterren van het moment. Ook

The Secret Of Us is weer geproduceerd door Aaron Dessner, die ook werkte met Taylor Swift. Met die kolos uit de popmuziek is direct belangrijk vergelijkingsmateriaal genoemd, want diens muziek, overigens te horen in een van de tracks op *The Secret Of Us*, is nauw verwant aan die van Gracie Abrams. Het grootste verschil is het meer ingetogen karakter van laatstgenoemde. Nog meer dan op haar debuutalbum, maakt Gracie Abrams op *The Secret Of Us* echter ook duidelijk dat Taylor Swift er een zeer geduchte concurrent bij heeft. (Erwin Zijleman)

BON JOVI

Forever

(Universal)

LP coloured, LP, CD

Het is een vraag waar de fans van Bon Jovi al enige tijd mee rondlopen: hoe gaat het met de stem van Jon Bon Jovi? De zanger onderging in 2022 een operatie aan zijn stembanden en is nog altijd niet de oude. Maar op het nieuwe album *Forever* is daar gelukkig niets van te merken. Jon Bon Jovi heeft toonvast en vol bevlogenheid de zangpartijen ingezongen, wat op zich al een prestatie is gelet op de medische toestand van de 62-jarige frontman van de groep. Het album wordt omschreven als een "return to joy", waarbij wordt verwezen naar de meer sombere voorganger 2020. Ook wordt op het album een blik naar het verleden geworpen, hoewel je niet moet verwachten dat dit album daardoor muzikaal gezien compleet anders klinkt dan de voorgaande studioalbums. Toch wordt je bij vlagen verrast en mee teruggenomen naar de eerdere succesjaren, zoals met de talkbox-gitaar in *Living Proof* (die herinneringen oproept aan *Livin' on a Prayer*) en het opzweepende ritme van *The People's House* (dat doet denken aan *Keep the Faith*). Al met al is *Forever* geen toekomstige Bon Jovi-klassieker die je van je sokken blaast, maar wel een album van een band die met een knipoog naar het verleden maar vooral met een glimlach naar de toekomst kijkt. (Godfried Nevels)

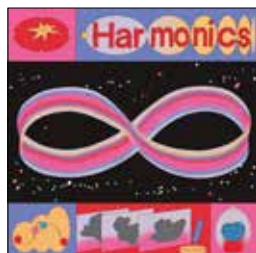
midtempo en uptempo nummers te horen is. Luister bijvoorbeeld naar de zeer dansbare single "Payback" en het zomerse "Dime" met de Chileense zangers Cancamusa (een heerlijk nummer voor een zonnige zondagmiddag in de hangmat of onderuit met de voetjes in het zwembadje). De soulvolle zang streelt 11 nummers lang de trommelvliezen en de muziek is smaakvol gearrangeerd en geproduceerd. Titeltrack "Into The Blue" is hier voor mij het ultieme voorbeeld van. De zang, gitaarlick en trompetten in perfecte harmonie. Ogen dicht en waan je voor even de held in een Spaghetti Western. Bekend geworden als zingende drummer bij Durand Jones & The Indications ontpopt Aaron Frazer zich op "Into The Blue" definitief van getalenteerd multitalent tot volwaardig soloartiest! (Said Ait Abbou)

GILDOR 🍷 **Long Way Around** (Polymoon)

Het eerste album van de Utrechtse Gildor uit 2023 kent een verhaal wat over een aantal jaren nog verteld kan worden, maar wel in de hoop dat we de man tegen

die tijd allemaal in de platenkast hebben staan. Want dit tweede album is niet alleen een prachtig vervolg, maar laat ook een man horen die alleen maar gegroeid is. Met Instinct wordt nog als echte singer/songwriter begonnen, met de titeltrack worden ook de prachtige arrangementen uit de kast getrokken. West coast invloeden zijn nooit ver weg, wel gecombineerd met een dramatiek die we vooral uit de Engelse folkrock van Nick Drake en John Martyn kennen. Een andere invloed die wordt weggegeven is Bob Dylan, die middels een fraaie cover van You're A Big Girl Now nog even uitgelicht wordt. Gildors eerste album kreeg niet de aandacht die het verdiende (zie elders in dit nummer!), met deze tweede laten we dat natuurlijk niet gebeuren. (Jurgen Vreugdenhil)

JOE GODDARD 🍷 **Harmonics** (V2)

Dat Joe Goddard perfecte vloeiende songs maakt, heeft hij niet enkel als lid van Hot Chip bewezen. De vorige worp, het licht onderschatte Electric Lines,

was een prachtige house-georiënteerde popplaat. Tijdens het maken van dit derde solo-album trachtte Goddard over zijn bedachtzaamheid heen te stappen. In het werken aan de veertien liedjes zocht hij naar een aanpak waarmee hij meer op intuïtie kon varen. Er klinkt een breed palet aan klanken. De nineties zijn voelbaar. Er komen rap, mooie gelaagde producties en een zomeravondgevoel voorbij. Goddard heeft een veelheid aan stijlen in de vingers en weet eigenzinnige, organische stukken te scheppen. Harmonics klinkt bovendien aangenaam toegankelijk. Hij wordt geholpen

door onder andere Barrie, Ibibio Sound Machine, Hayden Thorpe (Wild Beasts) en Tom McFarland (Jungle). Het resultaat is een verzameling harmonieuze en eigentijds klinkende house-popsongs, waarvan de kracht is dat iedere track een andere sfeer ademt. (Robin Groot)

JOHN GRANT 🍷 **The Art Of The Lie** (PIAS)

Na een fijne samenwerking met Midlake in 2023 (EP Roadrunner Blues) en het nevenproject Creep Show (Yawning Abyss) brengt John Grant nu zijn gloednieuwe

soloalbum uit. The Art Of The Lie ligt er tekstueel niet om - doet 'ie nooit eigenlijk - en behandelt o.a. John's jeugdtrauma's en de actuele politieke malaise in de Verenigde Staten. Het drieluik Father, Mother and Son en Daddy lijkt dan ook recht uit het hart geschreven te zijn. Verwacht echter niet alleen melancholie en zware kost, er mag ook gedanst en gefreakt worden. All that school for nothing laat zelfs George Clinton zijn heupjes bewegen en Meek AF. geniet de goedkeuring van Depeche Mode. Samen met producer Ivor Guest (o.a. bekend van zijn werk met Grace Jones) creëert John Grant zijn eigen muzikale wereld waar, door het gebruik van variatie in vocale effecten en synths, veel moois te ontdekken is. Neem de tijd om dit fraaie kunstwerkje tot je te nemen! (Said Ait Abbou)

RICHARD HAWLEY 🍷 **In This City They Call You Love** (BMG)

Voor de muziek van Richard Hawley – de singer-songwriter/gitarist uit de industrie- én muziekstad Sheffield noteert zijn tiende

album – kan je alleen maar je hoed afnemen. Het is een gepaste geste op het serene, dromerige en bij vlagen prachtig melancholische stemgeluid, waarbij zich allerlei vergelijkingen opdringen, van Frank Sinatra (vooral die van Watertown) en Roy Orbison tot Elvis Presley. Dat zijn niet de minsten natuurlijk, zij het dat Hawley zich meer op het pad van de americana beweegt – en 'gewoon' uit Engeland komt. Nee, het is nauwelijks meer voor te stellen dat deze timide zanger ooit de gitarist was in de superhippe jarennegentig-britpopband Pulp van Jarvis Cocker. Op deze plaat toont Hawley vernieuwingsdrang, met nummers die meer in lijn lijken te staan van het nummer dat hij voor de hitserie Peaky Blinders schreef. Maar niet gevreesd: de croonende romanticus is ook nog aanwezig. Wel je mooiste hoed trouwens. (Cees Visser)

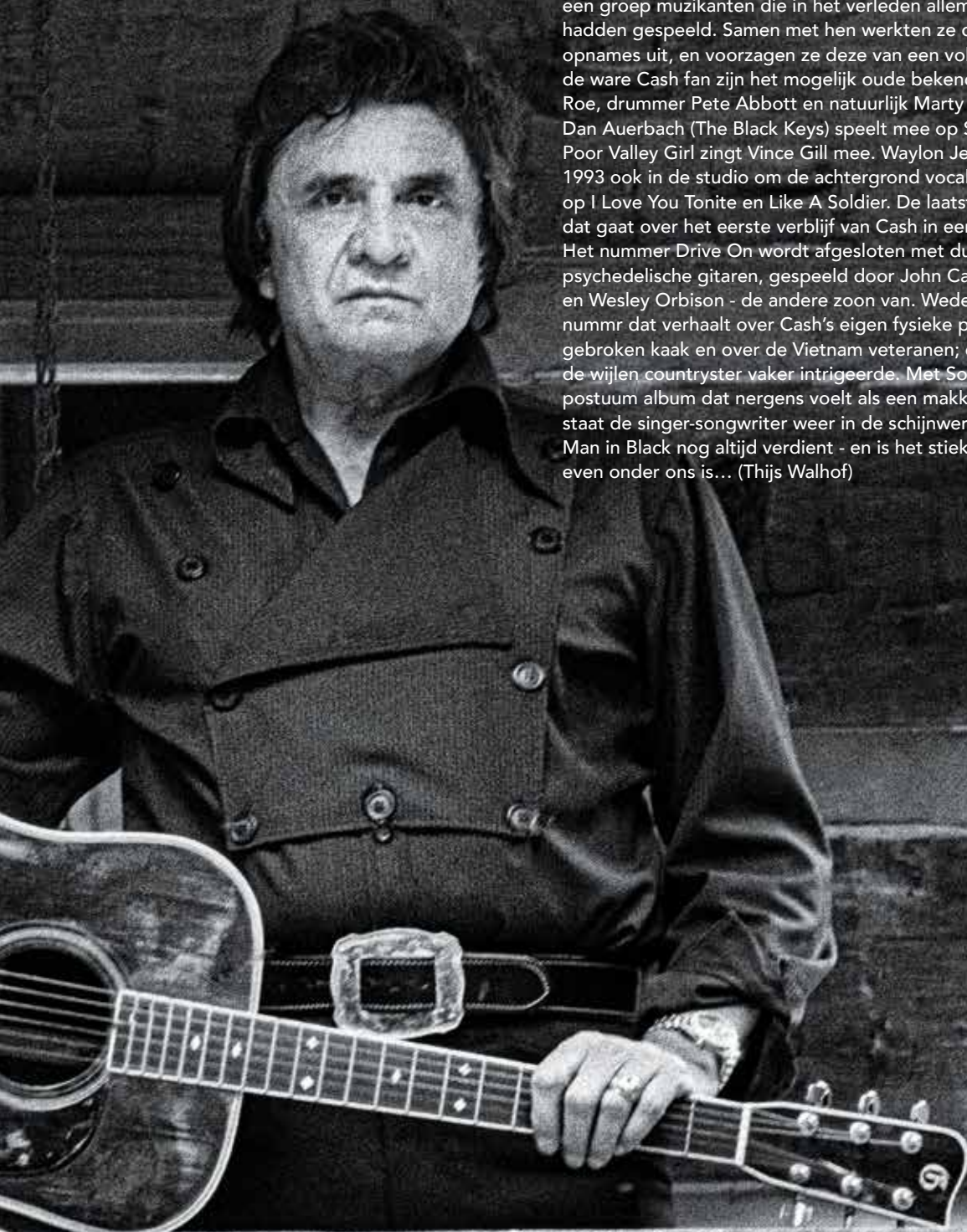
JOHNNY CASH

Songwriter

(Universal)

LP coloured, LP, CD

We schrijven 1993, Johnny Cash heeft op dat moment geen platencontract maar neemt toch een aantal nummers op aan zogeheten songwriting demo's op, om ze later met band echt op tape te zetten. Niet lang daarna ontmoette Cash de grote producer Rick Rubin (van Slayer en Public Enemy tot Imagine Dragons en Marcus King in het nu) en de rest is geschiedenis. Dertig jaar later herontdekte zoon John Carter Cash deze demo's, waarop Cash zichzelf begeleidde met een akoestische gitaar. Samen met co-producer David Ferguson selecteerde ze een groep muzikanten die in het verleden allemaal met Cash hadden gespeeld. Samen met hen werkten ze de akoestische opnames uit, en voorzagen ze deze van een voller geluid. Voor de ware Cash fan zijn het mogelijk oude bekenden; bassist Dave Roe, drummer Pete Abbott en natuurlijk Marty Stuart. Maar ook Dan Auerbach (The Black Keys) speelt mee op Spotlight en op Poor Valley Girl zingt Vince Gill mee. Waylon Jennings was in 1993 ook in de studio om de achtergrond vocalen in te zingen op I Love You Tonite en Like A Soldier. De laatste is nummer dat gaat over het eerste verblijf van Cash in een afkickkliniek. Het nummer Drive On wordt afgesloten met duellerende psychedelische gitaren, gespeeld door John Carter Cash zelf en Wesley Orbison - de andere zoon van. Wederom is het een nummr dat verhaalt over Cash's eigen fysieke pijn door een gebroken kaak en over de Vietnam veteranen; een thema dat de wijlen countryster vaker intrigeerde. Met Songwriter, een postuum album dat nergens voelt als een makkelijke cash grab, staat de singer-songwriter weer in de schijnwerpers die onze Man in Black nog altijd verdient - en is het stiekem alsof hij weer even onder ons is... (Thijs Walhof)

LUISTERTRIP

HIATUS KAIYOTE Love Heart Cheat Code (PIAS)

In de vorige Mania vertelde Jordan Rakei hoe hij en de rest van de bruisende Melbourne jazzy soul scene absoluut schatplichtig zijn aan Hiatus Kaiyote. Vooraanstaande cultuurcurators, zoals BBC's Gilles Peterson en de Belg LeFtO, pikten hun unieke bolbliksem aan jazz, soul, funk, elektronica en psychedelica snel op en schoten Nai Palm en haar (muziek) roversbende als een komeet af over onze aardkloot. Rovers, want ze weten van ieder genre wel elementen te pakken en te stoppen in een kosmische soep aan smaken, kleuren en geuren. De basis is soul, meestal ingegeven door de stem van zangeres/gitarist Palm. De rest daaromheen fladdert rond als exotische vogels die Braziliaanse ritmes, melodieën van de Pacifische eilanden en elektronische foefjes uit Japan mee zeulen. Zo ook op dit vierde album. Na een mijmerende introductie, steekt Telescope de herkenbare HK mengelgroove af. Hoe de groep The Temptations' My Girl interpoleert en aan Sun Ra refereert (Space Is The Place), typeert ze. Hun schatkist aan muzikale geintjes en trucjes is nog lang niet leeg: er zijn nog voldoende verrassende songstructuren en kruisreferenties te ontdekken. Hoogtepunten zijn het titelnummer en de ruige eend in de bijt, Cinnamon Temple. Tijd om verder te duiken in de Melbourne muziekscene, inclusief de diverse zijprojecten (The Sweet Enoughs, Clever Austin en alles van spirituele voorpapa Laneous)! (Stef Mul)

A. JOHANSON A Soundtrack To A Neverending Story (Polymoon)

Hoewel A. Johanson "gewoon" uit Utrecht komt, lijkt het bij de eerste tonen van opener Deep Down veel meer als een vocale bries

die ergens uit de Nordics langzaam onze kant opkomt. De singer/songwriter hoort dan ook zeker niet bij het traditionele deel van die beroepsgroep, eerder weet hij zijn songs middels allerhande subtiele toets- snaar en blaasinstrumenten een bijna etherische sfeer mee te geven. Dat wordt echter nergens weer zweverig, aangezien diverse nummers een lekker stevige climax kennen. En zo heeft A. Johanson een geheel eigen geluid ontwikkelt, waarin af en toe de tijd wordt genomen om een sfeer neer te zetten, waarvoor zelfs intro's als aparte tracks zijn losgeweekt, om vervolgens in een prachtig gearrangeerde popsong te eindigen. Slotnummer This Will Be Soon Over, en het intro daarop, zijn hier nog wel het beste voorbeeld van. Zijn tweede album inmiddels, tijd voor een doorbraak. (Jurgen Vreugdenhil)

KREZIP Music for Maxima (Universal)

De Videoland-serie Máxima over het leven van Máxima Zorreguieta tot haar verloving met de toenmalige kroonprins Willem-Alexander kreeg lovende recensies. Wat een

beetje buiten beeld bleef, is dat Krezip verantwoordelijk is voor de muziek in de serie. De band schreef naast de titelsong ook voor elke aflevering een nummer. Die zeven liedjes (plus drie pianoversies) zijn nu gebundeld op een album dat niet geheel toevallig verscheen op de verjaardag van de koningin. De band uit Tilburg (de stad van koning Willem II) heeft zich er niet met een jantje-van-leiden van afgemaakt. Luister bijvoorbeeld maar eens naar Got Me Falling, een classic lovesong die niet zou misstaan in een grote Britse romcom uit de jaren negentig en het springerige Attention dat vintage-Krezip is. Zo is Music for Máxima geen tussendoortje geworden, maar stiekem een van de leukere Krezip-platen uit de inmiddels rijke catalogus van de band. Leve de koningin! (Peter van der Wijst)

LA LUZ News of the Universe

La Luz, de Amerikaanse band rond Shana Cleveland, nam je op haar vorige albums mee terug naar de jaren 60 en dompelde de luisteraar onder in een bad van surf- en

garagerock met psychedelica. Het zijn invloeden die terugkeren op News Of The Universe, waarop La Luz haar geluid heeft vervolmaakt. In muzikaal opzicht klinkt het album wat minder ruw, maar ook mooier en rijker, terwijl

de meerstemmige zang aan kracht en schoonheid heeft gewonnen. (Erwin Zijleman)

LIZZY MCALPINE

Older

(Sony Music)

Je struikelt momenteel bijna over de jonge vrouwelijke muzikanten met de ambitie om een hele grote popster te worden, maar hoeveel ruimte is er nog naast alle grote

popsterren die er al zijn? Als er nog ruimte is, heeft Lizzy McAlpine waarschijnlijk hele goede papieren. De aan het prestigieuze Berklee College of Music in Boston geschoolde Amerikaanse muzikante maakte al twee uitstekende maar helaas niet heel breed opgepikte albums, maar haar derde album Older moet alles gaan veranderen. Het met een aantal fantastische muzikanten gemaakte Older bevat invloeden uit de indiepop en de indiefolk van het moment, maar laat zich ook beluisteren als een tijdloos singer-songwriter album van een aantal decennia geleden. De rijk georkestreerde songs op Older klinken prachtig, maar de Amerikaanse muzikante maakt de meeste indruk met de meer ingetogen songs op het album. Lizzy McAlpine heeft een aantal zeer persoonlijke, intieme en vooral ook razend knappe songs geschreven voor haar 'coming of age' album, dat in muzikaal opzicht makkelijk de aandacht trekt, maar vooral indruk maakt met de bijzonder mooie stem van Lizzy McAlpine, die een stuk doorleefder klinkt dan je op basis van haar leeftijd (24) zou verwachten. De zeer getalenteerde Lizzy McAlpine komt er wel. (Erwin Zijleman)

JAMES VINCENT

MCMORROW

Wide open, horses

(V2)

De Ierse singer-songwriter James Vincent McMorrow heeft altijd een haat-liefdeverhouding gehad met het succes wat hem

ten deel is gevallen. Nu hij toch al sinds 2010 aan een indrukwekkende carrière bezig is, is het thema op zijn zevende studioalbum nog steeds dat hij worstelt met de gedachte hoe en of hij überhaupt uit de vergetelheid kan blijven. Toch zal dat met een album als No One Gets What They Wanted geen probleem zijn, want het lijkt alsof hij alle invloeden die eerder in zijn werk voorbij kwamen zo langzamerhand weet samen te smelten tot een volledig eigen sound. Geworteld in de akoestische traditie, komt er ook een stevig potje rock langs en is vooral een Americana sound, middels een eenzame steelgitaar, nooit ver weg, zoals in het prachtige Wide Open, Horses. Hoewel zijn worsteling niet nodig is, levert het wel weer prachtige muziek op. (Jurgen Vreugdenhil)

LUISTERTRIP

KIASMOS

II

(Erased Tapes)

Wat gebeurt er als een IJslandse toetsenist (Ólafur Arnalds, piano, synthesizers & electronics) en een van de Faeröer (een nabij IJsland gelegen eilandengroep) afkomstige muzikant (Janus Rasmussen, synthesizers & electronics) tien jaar de tijd nemen om, onder de naam Kiasmos, een tweede album op te nemen? Interessant project, zeker als er gebruikgemaakt wordt van een 6-koppig strijkkwartet én van Sinfonia Nord, een 18-persoons orkest met violen en cello's. Voeg interessante beats en zwevende vocalen toe, kijk uit over de IJslandse landschapsspracht (loopt daar in de verte Ásgeir...?) en je komt in de buurt van Kiasmos II, de door Erased Tapes (ook het label van Penguin Cafe en Peter Broderick) uitgebrachte opvolger van eersteling Kiasmos. Kiasmos II is, mede door de invloeden van Berlijns klinkende electropop, uiterst dansbaar. Ólafur Arnalds verwoordt het als volgt. "The record sounds fuller. The sound design gives you a sense of place and space." Janus Rasmussen: "II is livelier, but it still retains the signature Kiasmos style of transitioning from a whisper-quiet ambience to an explosive dance beat that can blow your socks off." Boven deze tekst staat 'Luistertrip'. Klopt, maar dan wel een trip om niet op de sofa, maar steeds door-dansend te ondergaan. (Fons Delemarre)

LUISTERTRIP

KING HANNAH **Big Swimmer** **(City Slang)**

Met hun debuut en de 2 jaar in beslag nemende tour gaven Hannah Merrick en Craig Whittle, ofwel King Hannah een brevet van vermogen af. Een kleine revelatie kon je het wel noemen. Het album bevatte een smakelijke mix van indierock, vleugjes psychedelica, shoegaze, droompop en zelfs wat triphop-achtige meeslepende elementen. Geen sinecure om zo'n sterk debuut een waardige opvolger te geven. Een motto waar zij aan vasthouden is om niet schoon of gepolijst maar echt, dynamisch en authentiek te klinken. Het toeren gaf voldoende inspiratie voor alle tracks op dit nieuwe album ("visiting the States is witnessing someone's life"). Merrick heeft een reportagebenadering van teksten schrijven. Observerend, poëtisch impressies beschrijvend. Voeg hierbij haar rokerige, hypnotiserende stem die ook veelvuldig tussen declamerend, pratend en meeslepend zingend balanceert. Wat voor mij refereert aan Laurie Anderson, Lou's V.U, Jarboe, Kim Gordon, to-name-a-few... Hierbij roept het beelden op als uit 'n David Lynch film; die atmosfeer hangt als een waaier over het album. Americana-gevoel dan? Neen, pertinent niet. Merrick Whittle verloochenen hun 'afkomst' niet. Maar ook mede dankzij het ingenieuze productiewerk (Ali Chant) die de band als Phil Spector opeen propte in één (bad-)kamer, is 't geluid authentiek en voortreffelijk. (Paul Maas)

MK. GEE **Two Star & The Dream** **Police** **(PIAS)**

Two Star And The Dream Police van Mk.gee werd eerder dit jaar al uitvoerig bejubeld door onder

andere de Amerikaanse muziekwebsite Pitchfork, maar nu verschijnt het album gelukkig ook in Nederland. Het is een fascinerend album waarop Michael Gordon, de man achter Mk.gee, verrast met een bijzonder geluid. Eentje waarin invloeden uit de soul, R&B en de pop domineren, maar de Amerikaanse muzikant sleept er van alles bij en schuwt het experiment niet. Two Star And The Dream Police doet zowel in muzikaal als in vocaal opzicht wel wat denken aan de muziek van Prince, zeker wanneer de gitaren op de voorgrond treden en de ritmes strak zijn, maar dan wel de muziek die His Royal Badness in 2024 zou hebben gemaakt. Two Star And The Dream Police leverde zoals gezegd eerder dit jaar al zeer enthousiaste reacties op en daar valt niets op af te dingen. (Erwin Zijlema)

JOHN MORELAND **Visitor** **(Old Omens)**

Visitor is het eerste album van John Moreland na zijn folk-elektronica uitstapje 'Birds In The Ceiling' uit 2022. De daaropvolgende tour verliep voor hem

moeizaam en Moreland besloot een pauze te nemen van muziek en internet. Na bijna een decennium in de schijnwerpers te hebben gestaan, voortdurend levend onder de druk die de verwachtingen van zijn publiek, de muziekindustrie en anonieme vreemden online met zich meebrachten, maakte hij voor het eerst wat tijd vrij om uit te rusten en na te denken. Het resultaat van dat jaar thuis is Visitor. Een intieme folkrockplaat die qua sound en aanpak helemaal teruggrijpt naar de basis van zijn doorbraakalbums 'In The Throes' en 'High on Tulsa Heat'. Moreland nam het album in slechts tien dagen op in zijn huis in Bixby, Oklahoma en speelde vrijwel alles zelf in. "Eenvoud en directheid waren van groot belang voor het proces", zegt hij. (Bob van der Staak)

SAM MORTON **Daffodils & Dirt** **(Beggars)**

SAM MORTON, ofwel de begenadigde actrice, regisseur en meermaals Oscar, Golden Globe en BAFTA-nominee en winnaar Samantha Morton samen met de evenzo

bejubelde multi-instrumentalist en XL-Recordings labelbaas Richard Russell a.k.a. Everything Is Recorded, komt volledig uit het niets met een AOTY-kandidaat van een schitterend ornaat. In de titel verwijst ze naar de

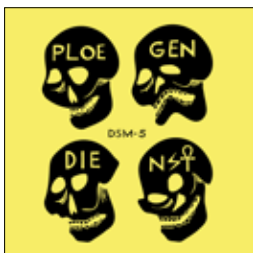
trompetvormige plant, die wij kennen als narcis maar in de Engelse taal is gelieerd aan het Griekse Aphodelos. Ooit beschreef o.a. Homerus de Aphodelos Meadows als een veld van as (wat eigenlijk verdomd veel klinkt als asfalt - de Dirt uit het tweede de titel van deze plaat?). De ene Griekse poëet beschreef de plek als een plek waar de gewone mens zich tussen leven en dood begaf, niet wetende waar hij zou eindigen. Anderen gaven het in een typisch Grieks ironische twist de betekenis van vruchtbaarheid mee. Op eenzelfde manier blikt Samantha Morton voor dit project terug op haar jeugd, waarbij ze is gerezen uit een onzekere jeugd op onaangename plekken. Of je vindt je weg omhoog, of je leven wordt een hel - net als in de Aphodelos Meadows. Op de hoes zie je een van de plekken, Broxtowe Estate in Nottingham, in de tijd dat ze daar als pleegkind terechtkwam. Muzikaal hoor je ook hints uit haar jeugd, van 80s synth pop en new age tot Massive Attack trip hop. Met gastbijdrages van motivational saxofonist Alabaister DePlume, koningin van de koorharmonieën Laura Groves en UB40 zanger Ali Campbell weet je dat er muzikaal geen korte metten worden gemaakt. Haar eigen etherische stem zou niet misstaan op een van de jaren 90 trance of downtempo hitplaten - en dan moeten we over de sublieme productie van Russell nog beginnen... (Stef Mul)

WILLIE NELSON **The Border** (Sony Music)

Schier onverwoestbaar. The last man standing? Ach, dat album heeft Nelson al in 2018 al gemaakt...Dus liever gewoon: na meer dan 150 (zeggen sommigen...)

albums heeft Willie Nelson nu, mei 2024, gewoon weer een nieuw album uitgebracht. Een echt Nelson-album, een dat staat als een huis. Met covers zoals Rodney Crowell's The Border van diens album Texas uit 2019. Maar gelukkig ook vier nieuwe nummers van Willie Nelson en Buddy Cannon. Het geluid van het album is prachtig (producer: Buddy Cannon), de begeleiding is 'stellar' en Nelson zelf is in topvorm. Fraai invoelend zingend en kristalhelder formulerend. Maar wat je vooral hoort, is muziek van een oude rot, die nog steeds puik uit kan pakken; en dat ook wil doen. De ingetogen en tegelijk bevlogen zingende country superstar heeft het in zijn lange nadagen weer geflikt. Een album dat je graag wil hebben, omdat het gewoon een heel fijne uitbreiding van je Nelson-discografie is. (Fons Delemarre)

PLOEGENDIENST **DSM-5** (Excelsior)

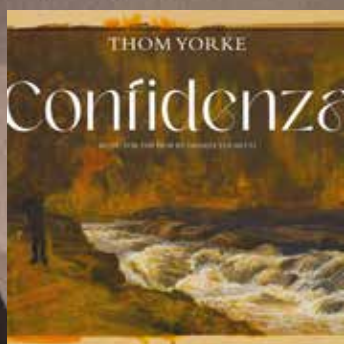
Het Amsterdamse punk-kwartet, onder leiding van de charismatische Ray Fuego, is terug. Ditmaal spugen ze in je koffie, pissen ze in je soep en nemen ze je mee in

LUISTERTRIP

KNEECAP **Fine Art** (PIAS)

De Noord-Ierse rap-groep Kneecap verbouwde speciaal een kroeg om dit album op te nemen. Een groteske vertoning voor een plaat met de titel Fine Art. Die plaat begint dan ook nog met Oriëntaalse klanken, die op een zeker moment Keltisch beginnen aan te voelen. Daarop volgt meteen het titelnummer en vanaf dat moment is de toon gezet: Fine Art is een keiharde grime, met versnellingen die het goed zullen doen tijdens clubshows en op de festivals. Dat de groep niet vastzit aan één stijl bewijzen ze te meer met Better Way To Live, een ultiem catchy song, samen met Brian Chatten (Fontaines D.C.). En vergeet niet de clip, die zich afspeelt in de desbetreffende pub, te kijken. De keuze om op café tot muziek te komen is tekenend voor de maatschappelijke betrokkenheid die Kneecap kenmerkt en siert. De taal van de straat en de frustratie van de onderklasse klinkt duidelijk door in de door satire gekleurde, politiek getinte nummers. De groep is welbespraakt genoeg om hun inzichten en observaties over te brengen en naar een hoog niveau te tillen. Dat doen ze op een manier die muzikaal en tekstueel spectaculair is, en qua energie overrompelt. Beetje punk, beetje vies, maar altijd raak. Kortom: een geweldige turbo-plaat. Check dit. (Robin Groot)

THOM YORKE

Confidenza

(Beggars)

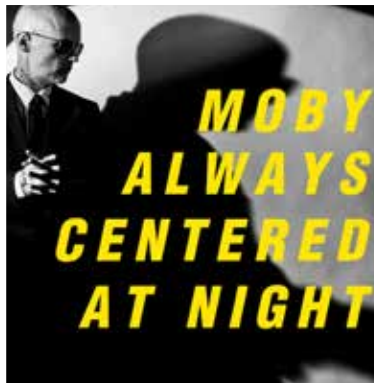
LP coloured, LP, CD

Confidenza is een film over de liefdesrelatie tussen een gerespecteerd docent en zijn mooie, te jonge, leerling. Na een ruzie spreken ze af elkaar een groot geheim over zichzelf te vertellen, waarvan ze weten dat het hun leven zal verwoesten als het bekend wordt gemaakt aan de buitenwereld. De wetenschap dat dit geheim ooit bekend zou kunnen worden levert de hoogst mogelijke onzekerheid, spanning en ondraaglijkheid op bij de personages. De filmmuziek voor deze intrigerende thriller werd geschreven door niemand minder dan Radiohead voorman Thom Yorke. De soundtrack beluisteren los van de film is al een ervaring op zich. Naast de twee prachtig gezongen liedjes Knife Edge en Four Ways In Time is het album instrumentaal. Yorke maakt intrigerende soundscapes in een afwisseling van elektronica en blaasinstrumenten. Het resultaat is zowel bloedstollend mooi als ongrijpbaar tegelijkertijd. De muziek beweegt zich van folkloristische deuntjes tot avantgardistische improvisaties. Daarmee geeft het een onbestemd afwisselend gevoel van liefkozing, onzekerheid, angst en de onmogelijkheid om nog te kunnen ontsnappen. Thom Yorke heeft zich hiermee ontpopt als een ware klankmeester in het vinden van de juiste toon bij de beelden. Gelukkig is deze fascinerende soundtrack nu ook fysiek verkrijgbaar op vinyl en cd. (Luc van Gaans)

KERRY KING
From Hell I Rise
(Suburban)

Kerry King kennen we natuurlijk als medeoprichter van de legendarische band Slayer. Toen zij op 30 november 2019 hun laatste show gaven was al duidelijk dat Kerry geenszins van plan was om zijn gitaar aan de wilgen te hangen. Nu zijn eerste solo album klaar is, is ook duidelijk dat hij eigenlijk gewoon doorgaat waar Slayer ophield. Veel materiaal ligt in het verlengde van Slayers laatste studioalbum Repentless. Vanaf het intro Diablo is het 13 nummers lang een feest van herkenning en wordt het gaspedaal flink ingedrukt. Tracks als Rage, titelnummer From Hell I Rise en Everything I Hate About You zijn heerlijke beukers terwijl op Residu het tempo wat teruggeschoefd wordt en zich ontplooit tot een dreigende track van formaat. Hoewel King op dit album geen nieuwe paden bewandeld is dit zeker een zeer goed en solide album. Met gitarist Phil Demmel (Machine Head), bassist Karl Sanders (HellYeah), drummer Paul Bostaph (Slayer) en Mark Osegueda (Death Angel) op zang heeft King zich tevens omringt met muzikanten die hun sporen ruimschoots verdient hebben in de metalscene. Heerlijk album! (Emiel Schuurman)

MOBY
Always Centered At Night
(V2)
2LP coloured, 2LP, CD

De 58-jarige New Yorkse techno muzikant, producer, activist-veganist, DJ en auteur Richard Melville Hall a.k.a. Moby behoeft eigenlijk geen verdere introductie. Niet omdat hij een verre familie is van Herman Melville (Moby Dick) maar vooral vanwege de eigentijdse en vooral eigenzinnige wijze waarop

hij albums maakt. Hij doet veel, kan veel en heeft duidelijk niet de behoeften zicht te laten etiketteren. Vanaf zijn debuutalbum Everything is Wrong (1992) volgen er nog veertien studioalbums en veroverd Moby met zijn ambient, techno en elektronische downtempo de wereld en verkoopt miljoenen albums. Wanneer je de Resound NYC en Reprise albums niet meetelt is zijn nieuwe plaat, Always Centered At Night, Moby zijn zestiende studioalbum. Wederom maakt Moby gebruik van gastvocalisten, een inmiddels beproefd recept dat hij al eerder toepaste. Dertien composities met evenzoveel vocalisten die hij bewondert en waarmee hij graag wilde samenwerken. Op Where Is Your Pride schittert de in 2023 overleden Britse dub poet, Benjamin Zephaniah. Een broeierig uptempo, hoogtepunt van dit album. Veel bijdragen zijn van nog vaak onbekende artiesten zoals de soulvolle J.P. Bimeni uit Burundi, en de Amerikaanse Raquel Rodriguez die over een laidback beat haar vocalen drapeert in Feelings Come Undone. Ook de compositie Dark Days met de diepe warme vocalen van Lady Blackbird heeft alles in zich om uit te groeien tot een klassieker. Zo wordt zes jaar wachten op een nieuw album beloond met dertien gloedvolle tracks die als soundtrack voor de zomer kan dienen. (Jeroen van der Vring)

LUISTERTRIP

NDUDUZO MAKHATHINI **uNomkhubulwane** (Blue Note)

Deze Zuid-Afrikaanse pianist, componist, producer, arrangeur, genezer en filosoof concentreert zich op de spirituele kant van jazz, waarbij hij moderne jazz combineert met ideeën geïnspireerd door zijn Zoeloe-erfgoed. uNomkhubulwane is zijn derde album voor Blue Note, waarop Makhathini een eerbetoon brengt aan de gelijknamige Zoeloe-godin van de vruchtbaarheid. Hij weet de luisteraar te boeien met zijn samensmelting van traditionele Zulu-ritmes, spirituele elementen en jazzimprovisatie, die een diep gevoel van cultureel erfgoed en spirituele verbondenheid oproepen. Het is een meeslepende luisterervaring die zeker zal aanspreken bij liefhebbers van John en Alice Coltrane, Pharoah Sanders, klassieke Zuid-Afrikaanse jazz, Makhathini's vriend en collega Shabaka Hutchings en andere avontuurlijke muzikale reizigers. uNomkhubulwane is een suite in drie delen, die een soort pad vormen om de geest van uNomkhubulwane te omarmen. Het getal 3 bezit een monumentale kracht en betekenis in Afrika en het is dan ook geen toeval dat Makhathini hier in een triobezetting speelt, met bassist Zwelakhe-Duma Bell Le Pere en drummer Francisco Mela. De suite kwam voort uit een 'moederlied' dat Makhathini kreeg tijdens het initiatieproces dat hij onderging om genezer te worden. De boodschap van Makhathini is er uiteindelijk een van voortdurend optimisme voor zijn volk, en voor alle mensen. (Jos van den Berg)

het uitwerken van hun meest donkere gedachten. Het schrijven van een liedje kan je wel aan Ray overlaten, of het nou rap, punk of pop is. Op DSM-5 klinkt hij minder boos, maar even gefrustreerd. Ray neemt je mee op reis door zijn brein en legt zijn mentale gevechten bloot. De resulterende nummers zijn nog steeds energierijk, kort en catchy. De teksten zijn volwassener, sarcastischer en grappiger dan we eerder van de band hebben gehoord. Ze weten er op hun eigen manier een pop-achtige twist aan te geven, wat ervoor zorgt dat nummers als De Kunst van Animositeit en Perzisch Tapijt heerlijk in je hoofd blijven hangen. Drummer Bram Swarte is in topvorm en de riffs van Bastiaan Bosma en Michiel Beffers zijn beter dan ooit. Ook is er ruimte om te experimenteren. Niet alleen door Ray zelf, die af en toe rustiger en contemplatiever klinkt, maar ook door gastoptredens. Zo horen we Spinvis (ja, Spinvis!) en Vjèze Fur op het album. Mocht dit je niet nieuwsgierig genoeg maken, het blijft vooral weer een retestrak punk-album waar genoeg op te ontdekken is. (Daan van Eck)

NATHANIEL RATELIFF & THE NIGHT SWEATS 👍 **South of Here** (Concord)

Nathaniel Rateliff en zijn Night Sweats zijn terug met hun vierde studioalbum South of Here. Hun voorgaande langspelers leverden hen

een trouwe following op en de bijbehorende tours bezorgden de band een meer dan prima live reputatie. Waar hun vorige plaat 'The Future' flink doorspekt was met een dikke Motown sound, kenmerkt de nieuwe plaat zich meer als een veelal ingetogener werk. Natuurlijk wel met hun rauwe retro-R&B sound aangevuld met de heerlijk doorleefde stem van Rateliff. Ook tekstueel komt dat rauwe en doorleefde goed terug: levendige, verhalende teksten over liefde, verlief en hoop. En och, wat zijn die uptempo tracks toch lekker... Luister bijvoorbeeld eens naar Call Me (Whatever You Like). Die wil je live horen! Daarover gesproken: Nathaniel & The Night Sweats zijn deze zomer te bewonderen op Pinkpop en Werchter. Gaat dat zien! (Bob van der Staak)

STRAND OF OAKS 👍 **Miracle Focus**

Hoewel je in eerste instantie denkt aan een groep bestaat Strand of Oaks maar uit 1 persoon. Het is het rockproject van de 41-jarige songwriter en producer Timothy Showalter. Zijn muziek is een mix van wat ik 'droompop' noem (rustige, soms bijna gefluisterde liedjes) en de wat meer poppy, soms naar rock neigende songs. Ook op dit 8e album van Strand of Oaks vind je deze mix terug. Zelf ben ik vooral gefcharmeerd van zijn wat popachtige nummers zoals Communication of het titelnummer. Gewoon lekker muziek. (Jurriën Van Rheede)

STEVE ALBINI *in memoriam*

Onverwachts heeft de muziekwereld afscheid moeten nemen van een van de laatste behoeders van de onafhankelijkheid en tegendraadsheid van artiesten in een business die steeds onpersoonlijker en onvergeeflijker dreigt te worden. Zijn werkethos was ongeëvenaard, evenals zijn invloed op een paar van de rauwste en eigenaardigste rockplaten van de afgelopen decennia. Hij was de belichaming van het ondergrondse, en toch stond hij als producer aan de basis van een paar wereldschokkende hits. Steve Albini (producer/geluidsbepaler voor Nirvana, Pixies, PJ Harvey en veel meer) overleed begin mei op 61-jarige aan een hartstilstand. Daarmee is de nieuwste Shellac plaat, zijn eigen minimalistische rock/(post-)hardcore groep, onbedoeld een zwanenzang geworden...

Misschien was het zijn journalistieke diploma, maar Albini was nooit bang om vol venijn te reageren op de wereld om hem heen - en de muziekbusiness in het bijzonder. "I will always be the kind of punk that shits on Steely Dan" en "I don't need someone to guide me through the Grateful Dead. It's fucking Albuquerque, I don't need to know my way around I'm not fucking going to Albuquerque" zijn slechts enkele van de opmerkingen die hij de ether in katapulteerde. Langer terug ging hij vaak nog een stuk verder en grensden zijn opmerkingen zelfs aan racisme of misogyny. Maar ook dat is Albini: hij heeft zich recentelijk meerdere keren verontschuldigd voor deze tijd, wijzend

op zijn geprivilegieerde positie als hoogopgeleide witte man. Bovendien zag hij hoe zijn opmerkingen werden misbruikt of zelfs oprecht werden geloofd, veranderde zijn standpunt: "When you realise that the dumbest person in the argument is on your side, that means you're on the wrong side." Want achter al het cynisme en het sporadische gehaat ging eigenlijk een nobel man schuil, die het onvermurwbaar opnam tegen het exploitatieve karakter van de wereld. Royalties vroeg hij niet aan de artiesten waarvoor hij werkte - "I would like to be paid like a plumber," schreef hij aan Nirvana toen zij hem voor In Utero om zijn diensten vroegen. Verder zag hij hen trouwens helemaal niet zo zitten, maar hij zag wel een interessante kans om iets nieuws te doen. "I will bust my ass for you," schreef hij verder. "I'll work circles around you. I'll rap your head with a ratchet...". Het ging altijd om het werk, om de creativiteit en de onafhankelijkheid. En dat is waarom hij eigenlijk het blijst was in de studio met zijn maatjes Bob Weston en Todd Trainer, muziek makend als Shellac. Met hun maakte hij voor het eerst sinds 10 jaar weer een plaat, To The Trains. Geen singles, geen andere valse sentimenten of promotie die op je af worden gevuurd - precies zoals Steve Albini de boel het liefst ziet. Je krijgt een klein half uur aan onbeschaamde riffs en hooks, opgenomen in een zelfgebouwde studio. De essentie van muziek maken. Doe ermee wat je wilt. (Stef Mul)

DUA LIPA
Radical Optimism
(Warner)

LP coloured, CD

The holiday babe is back in business! Samen met de geweldige producers Kevin Parker (Tame Impala) en Danny L Harle zien we Dua hoge ogen gooien met haar derde album vol fantastische dancepop. De geliefde singles bestijgen de hitlijsten al langere tijd. Voeg daarbij gelikte videoclipps en spectaculaire optredens toe, en je kan gerust spreken van een ware ster. Ze klinkt inmiddels ook steeds beter live en straalt uit: e is een nieuwe grote pop meid aan het roer, hongerig naar meer succes. Radical Optimism geeft een prachtige weergave van de tijdgeest waarin we leven, waar "geluk en helderheid elkaar verder brengen met veel facetten van millennial relaties", geïnspireerd door Dua's eigen ontdekkingen en avonturen. Het album geeft je een welverdiend vakantiegevoel met haar lichtelijk schorre stemgeluid, dat zo uit je speakers glijdt. Alle nummers verdienen onze radiogolven en playlists te beheersen. Daarbij zijn Falling Forever en Maria uitdagend en overtuigend. Het hoogtepunt is de afsluiter Happy For You, terugkijkend op een gebroken relatie met nieuwe inzichten. Een overduidelijke toekomstige klassieker. Met 90's Britpop en verse productie kan het album zo de soundtrack van deze zomer worden. De enige vraag luidt: waar blijft de grote tour, met een of meer stops in Nederland? (Laurens Elderman)

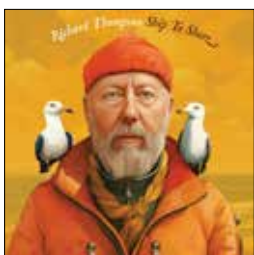

ALFIE TEMPLEMAN **Radiosoul** (V2)

Hoewel hij pas net de 21 heeft aangetikt, is de Britse multi-instrumentalist Alfie Templeman al zo'n 8 jaar bezig met het uitbrengen van demo's en home-made

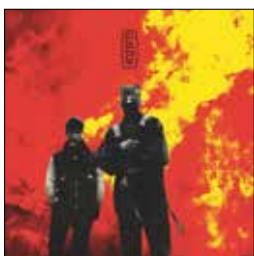
producties. Dat resulteerde al in twee volwaardige albums (één onder zijn pseudoniem Ariel Days), en nu dus nummer drie. Hoewel hij zijn eigen sound omschrijft als Indie R&B, doet hij zichzelf daarmee wel een beetje tekort, want hoewel hij bijna alles zelf schrijft, inspeelt en produceert, kan hij op zijn studiowerk elke vergelijking met een volwaardige band moeiteloos aan. De vrolijke eighties synth-gebaseerde sound gecombineerd met eigentijdse R&B impliceert ook een grote interesse in de muziek van de afgelopen veertig jaar. Voor Nederlandse oren is Blanks een goede vergelijking, zeker als zielsverwant in het proces van dezelfde huiskamer vlijt die aan de basis van dit album staat. Niet voor niks kwamen we Templeman ook tegen op Blanks's Blanks Invites LP. Een multi talent waar we nog zeer veel van gaan horen. (Jurgen Vreugdenhil)

RICHARD THOMPSON **Ship To Shore** (V2)

Alsof het niet al zes jaar geleden is dat hij een album uitbracht, doet Richard Thompsons nieuwste onveranderd vertrouwd klinken. Opgenomen in

Woodstock, NY, met zijn vaste garde Michael Jerome op drums, bassist Taras Prodaniuk, gitarist Bobby Eichorn en behalve Thompsons partner en zangeres Zara Phillips ontbreekt ook David Mansfield niet op viool. De twaalf liedjes van Ship To Shore dat hij zelf produceerde zijn van een heuglijk hoog niveau. Het fraai opgebouwde Singapore Sadie werd het afgelopen jaar al een favoriet tijdens zijn live-optredens. De elf andere liedjes van het album doen hier niet voor onder en of deze nou meer uptempo klinken op bijvoorbeeld Turnstile Casanova en Maybe, warm akoestisch tijdens The Day That I Give In, of een zweele levensles bezingt met Life's A Bloody Show, doet het album ook in variatie een hoop bieden. Ship To Shore is duidelijk een zeer welkom weerzien. (Corné Ooijman)

TWENTY ONE PILOTS **Clancy** (Warner)

In de nabije toekomst - of een alternatief heden - is er een stad, omgeven door gigantische, in cement gegoten muren. In het midden van die stad,

Dema, staan negen torens waarin evenzoveel kwade bisschoppen heersen. Die worden weer aangevoerd

LUISTERTRIP

NXWORRIES **Why Lawd?** (Stones Throw Records)

R&B mixen met hiphop: het lijkt vanzelfsprekend, maar is dat ook zo? Welke samples passen goed bij de zangstem? En hoe laat je de boel niet repetitief klinken, waarbij sprankeling en verrassing nooit ver weg zijn? NxWorries is een schoolvoorbeeld voor hoe je de twee genres in elkaar doet overvloeien. Het betreft een samenwerking tussen hiphopproducer Knxwledge, bekend om zijn onorthodoxe sampling, warm gebruik van (over) saturatie en filters evenals prettig-chaotische drum cuts, en R&B-zanger/alleskunner/superster Anderson .Paak. Het is overigens niet de eerste keer dat de twee elkaar hebben gevonden: ze brachten in 2016 al Yes Lawd! uit. Ook nu weten ze hun krachten weer subliem te combineren. Verwacht instrumentals vol met soul en soepele gitaargeintjes, zo warm dat de zon haast wel moet beginnen met schijnen. Zoals altijd weet Knxledge de meest obscure singletjes te flippen, zoals de soulballad How Would You Like It? van T.I.M.E. - en alleen die zoektocht naar verborgen pareltjes is de aanschaf al waard. De beats worden vergezeld door de, soms rapachtige, zang van Anderson .Paak, een stem die jullie inmiddels wel moeten kennen (en liefhebben). Bekende namen (Earl Sweatshirt, Snoop Dogg & H.E.R.) passeren de revue. Een plaat die je eigenlijk alleen maar vrolijk maakt! (Ruben de Melker)

WALLOWS
Model
 (Warner)
 LP coloured, CD

LA Calling. Op een bepaalde manier is deze LA band het Amerikaanse antwoord op de (Post-)Britpop van bands als Arctic Monkeys en The Strokes - die op hun beurt misschien wel weer meer leentjebuurt speelden bij de Amerikaanse rock dan hun, op de typisch Britse beslommeringen georiënteerde, voorgangers Blur en Oasis. Het recept is dan ook simpel en herkenbaar: gitaar, gitaar, bas en drum. Allemaal spelen ze strakke

ritmes, waarbij vooral de drummer de misschien ietwat ondankbare maar oh zo belangrijke taak heeft met zo min mogelijk af te wijken van zijn tred. De twee gitaristen en vocalisten geven de boel kleur met zorgvuldig uitgekozen melodietjes, het liefst zo hoog mogelijk in de mix opgenomen. Verwacht geen uitgesponnen geluidslandschappen of experimenteel gemijmer - Wallows verkiest op de nieuwe plaat nog duidelijker de grote poppodia boven de rauwe pubs waar de post-punk-oorsprong van hun hoekige geluid ligt. Daarmee moet je ze misschien wel gaan spiegelen aan een Harry Styles (die hoes voelt toch ergens als een verbastering van Yellow House meets Khruangbins A La Sala!) en met Hollywood-ster Dylan Minnette in de gelederen moet vergelijkbaar sterrendom ook zeker mogelijk zijn. Het klikt allemaal in elkaar als een minutieus ontworpen modelhuis, maar van de bouwtekening afwijken durft de band niet. Is dat echter belangrijk, als jij onder de douche zin hebt om mee te zingen? (Stef Mul)

WO 26 JUN

**RADAR: YAN LÂLE /
 DORPSSTRAAT 3**

DO 04 JUL

**WILLIAM
 THE CONQUEROR**

DI 10 JUL

LEE FIELDS

ZO 14 JUL

**WILL BUTLER +
 SISTER SQUARES**

DI 20 AUG

TINARIWEN

ZA 07 SEP

SEA GIRLS

WO 18 SEP

JANE WEAVER

DO 26 SEP

FEEDER

DI 29 OKT

ADMIRAL FREEBEE

DO 07 NOV

MAMAS GUN

VR 06 DEC

TWO ANOTHER

ZO 09 FEB

BLAUDZUN

tickets: melkweg.nl

HERMANOS GUTIERREZ

Sonido Cosmico

(Concord)

LP coloured, LP, CD

Ze timmerden al een tijdje aan de weg, de gebroeders Gutiérrez, Zwitsers van Mexicaanse oorsprong, maar we leerden ze pas echt kennen toen ze zich aansloten bij het vermaarde Easy Eye van Dan Auerbach. Hun eerste album voor dat label, *El Bueno Y El Malo* uit 2022, sloeg in als een bom en na voor uitverkochte zalen over de hele wereld te hebben gespeeld doken ze opnieuw Auerbach's Nashville studio in om samen met hem aan de opvolger te werken. Hoewel hun sound op papier vrij rudimentair overkomt, twee gitaren en veel echo, is het in de praktijk telkens weer een verrassing. Slim gebruik makend van loops, een enkel wah wah effectje en wat basisbegeleiding, weten ze elke song een spanning mee te geven, alsof je zelf door de woestijn naar het volgende dorp rijdt waar de bevolking met een paar vuurgevechten bevrijd moet worden van een één of andere onverlaat. Met nummers als *Cumbia Lunar* laten ze heel voorzichtig wat andere zonnige stijlen doorsijpelen, maar nooit dwalen ze ver af van de bron. De arrangementen zijn iets avontuurlijker en iets rijker ge instrumenteerd dan op de voorganger, maar de hoofdrol wordt nooit afgegeven. Die is voor de twee gitaren en hun echo, die werkelijk nooit gaan vervelen. Dit alles in de prachtige sound die we inmiddels kennen van de Easy Eye Sound, een volgend hoogtepunt in die toch al niet misselijke catalogus. (Jurgen Vreugdenhil)

BILLIE EILISH
Hit Me Hard And Soft
(Universal)

LP coloured, LP, CD

Hit Me Hard And Soft, het derde album van Billie Eilish, is met tien songs en drie kwartier muziek een redelijk compact album. De Amerikaanse popster maakte ook haar nieuwe album samen met haar broer Finneas O'Connell, die het album ook produceerde. Hit Me Hard And Soft is een typisch Billie Eilish album, al klinkt het album anders dan zijn twee voorgangers. Het album bevat flink wat songs die klinken als tijdloze popsongs, maar er is ook altijd de bijzondere Billie Eilish twist, al is die op het nieuwe album verrassend subtiel. Het album bevat vooral behoorlijk ingetogen songs, maar hier en daar gaat het tempo omhoog. Billie Eilish zingt nog altijd vooral fluisterzacht, maar vergeleken met haar vorige albums is de zang mooier en veelzijdiger. Het combineert fraai met de instrumentatie en productie van Finneas die ook dit keer minimalisme weet te combineren met juist stevig aangezette accenten, bijvoorbeeld van de bassen. Hit Me Hard And Soft is qua klanken een behoorlijk donker album, terwijl de teksten die vooral gaan over mislukte liefdes en de zoektocht naar liefde en eigenwaarde vol zitten met melancholie. Het voorziet ook dit album weer van een bijzondere lading. Billie Eilish adviseert overigens om het album in zijn geheel te beluisteren en dat is een waardevol advies. Hit Me Hard And Soft transformeert in dat geval van een verzameling losse songs in een indringende luistertrip, die laat horen dat Billie Eilish ook op haar derde album met afstand de meest eigenzinnige grote popster van het moment is. (Erwin Zijlema)

door Blurryface, de vleesgeworden onzekerheid van iedere mens die zijn frustraties botviert op de inwoners. Je wilt niet in de stad wonen, maar ook niet erbuiten. Daar bevindt zich een necropolis bestaande uit talloze neon-grafstenen. De titel van deze plaat is de bijnaam van het hoofdpersonage dat we al tien jaar lang volgen: Clancy. Hij is de rebel op wiens schouders de bevrijding van het volk ligt - en de leidraad aan wie de twee boys van Twenty One Pilots hun altijd introspectieve thematiek ophangen. Mentale gezondheid, depressies en angsten worden openlijk besproken. Maar er is ook altijd hoop, zeker op deze prachtige afsluiter van de serie conceptalbums. Alles zit erin, van de vurig snelle drums van Josh Dun tot de perfecte intimiteiten van de kleinere nummers. Fans kunnen met een gerust hart nog één laatste keer het avontuur met Clancy aangaan! (Stef Mul)

UNCLE ACID AND THE DEADBEATS 👍
Nell' Ora Blue

(Rise Above Records)

De Engelse psychedelische rockers bewijzen al zes albums lang dat de heavy metal uit de begindagen van het genre uitstekend

gedijen in de huidige tijd, niet zelden voorzien van een heerlijke seventies sound. Op Nell' Ora Blu pakken ze wel heel erg uit, door de soundtrack te schrijven voor een niet bestaande Italiaanse film, gemodelleerd naar een Italiaanse mix van seventies crime cinema en de legendarische horror/sexploitation films. Niet alleen de muziek sluit naadloos aan, ook wisten ze enkele Italiaanse legendes te strikken om een paar pakkende dialogen in te spreken, alsof ze zo uit de Napolitaanse achterbuurten deze LP op zijn gelopen. Niemand minder dan Franco Nero, de originele Django, en held van ontelbare politie-thrillers is zelfs van de partij. Vintage synths, vette drums en genoeg echo op alles wat geluid maakt. Een zeer verrassend experiment, wat niet alleen authentiek klinkt, maar vooral een geweldig album oplevert. (Jurgen Vreugdenhil)

NEIL YOUNG 👍
FUCKIN' UP
(Warner)

Het nieuwste album van Neil Young en Crazy Horse, FUCKIN' UP, is een live registratie van het album Ragged Glory uit 1990. Op één nummer na, is de plaat

integraal gespeeld tijdens een intiem concert in 2023. De stem van Neil Young heeft de tand des tijd niet helemaal doorstaan, maar de Crazy Horse band is muzikaal enorm op dreef. Met name het gitaarspel is herkenbaar fenomenaal. Daarmee is het aangenaam verpozen met de karakteristieke sound van Neil Young. De band speelt lang uitgesponnen nummers

die op geen enkele manier vervelen, zoals Valley of Hearts (Love to Burn) dat ogenschijnlijk eenzelfde magische mantra heeft als Rockin' in the Free World. Vermeldenswaard vind ik ook het nummer Farmer John, een liefdesverklaring gezongen door een man van 78. Zoek je een cleane studio ervaring dan luister je het album Ragged Glory, luister je liever naar de spontaniteit van een concert ga dan voor dit recente FUCKIN' UP. (Cornelis Groot)

ZAYN
Room Under the Stairs

Zayn is een tijdje weggeweest en komt, zoals velen tegenwoordig, terug met 'ruwere' country. Is zijn stem wat

veranderd, of is dat een ongewenst accent na een tijdje uit de spotlight? Er valt in sommige nummers aan te wennen, en anderen zijn snel voorbij gezien de korte speelduur voor 15 nummers. Toch voelen de nummers compleet. Het is ontspannen, mid-tempo en vol persoonlijke teksten: Een combinatie van dertigersdilemma's, vaderschap en enorme bekendheid sinds tienerjaren. Het hoogtepunt blijft zijn stemgeluid. (Laurens Elderman)

donderdag
27 juni 2024

Against the Current

zondag
30 juni 2024

Mammoth WVH

woensdag
10 juli 2024

Levellers

donderdag
11 juli 2024

Lee Fields

vrijdag
9 augustus 2024

S10

woensdag
5 juni 2024

Author & Punisher

dinsdag
13 augustus 2024

Baroness

DOORNROOSJE
NIJMEGEN

Jun/Jul/Aug/Sept/Okt Paradijs

Vr 7 jun
Sophie Straat's
Protestfest 2

Zo 9 jun
Ryoji Ikeda -
Ultratrronics

Ma 17 jun
Sivert Høyem

Vr 21 jun
Omar Souleyman

Do 4 jul
Otoboke Beaver

Vr 5 jul
Wally Tax
The Outsider

Zo 7 jul
Amen Dunes

Ma 8 jul
Psychedelic Porn
Crumpets

Do 11 jul
Waxahatchee

Wo 17 jul
Asleep at the
Wheel

Zo 21 jul
John Cooper
Clark

Wo 31 jul
Sister Sledge

Do 1 aug
Burning Spear

Wo 7 aug
Explosions in
the Sky

Do 8 aug
Timber Timbre

Vr 9 aug
Kula Shaker

Za 10 aug
A Place To
Bury Strangers

Wo 14 aug
Ty Segall

Zo 18 aug
Sleater-Kinney

Ma 19 aug
Killer Mike

Ma 26 aug
Travis

Wo 28 aug
Mdou Moctar

Vr 30 + 31 aug
Hermanos
Gutiérrez

Di 3 sep
Cornelius

Za 7 sep
Rowwen Hèze

Di 10 september
Yannis & The Yaw

Wo 11 sep
The Undertones

Do 12 + vr 13 sep
Jungle By Night

Za 14 sep
Indiestad Fest

Wo 25 sep
Ploegendienst

Do 26 sep
Fresku

Wo 30 sep
Crystal Fighters

Di 1 okt
John Maus

meer informatie
en tickets vind je op
www.paradiso.nl

FUTURE & METRO BOOMIN

We Don't Trust You / We Still Don't Trust You

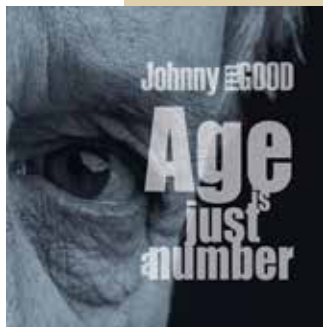
(Sony Music)

2LP coloured, 2LP, CD

Sinds hun eerste samenwerking in 2012 zijn deze twee artiesten op hun eigen manier uitgegroeid van grondleggers van de trap sound naar heuse hiphop giganten. Toch zijn ze eigenlijk niet meer los van elkaar te zien. Hoog tijd voor een hernieuwde samenwerking - en we kregen er meteen twee albums voor terug! Liefhebbers van hedendaagse hiphop (en specifiek trap) mogen We Don't Trust You niet missen. Niets vernieuwends onder de zon, maar ze perfectioneren de blauwdruk die ze zelf samen hebben gelegd. Metro's atmosferische beats lopen zoals altijd haarfijn in elkaar over, waarbij Future's haast hypnotiserende flows de volledige tracklist nog verder aan elkaar verbinden. Als je even niet oplet, is er al een uur aan muziek voorbij! Ze hebben bovendien de Hood Pass Intact, zeggen ook de gastbijdrages van grootheden zoals Travis Scott en The Weeknd. Om nog maar niet te spreken over Kendrick Lamars verse, de basis voor de grootste hiphop vete in tijden. Nog voor men daarover uitgepraat was, verscheen al een opvolger. Zoals de bijna gelijke albumtitel al doet vermoeden, is het sonisch en thematisch meer van hetzelfde - maar het op elkaar ingespeelde tweetal toont zo kwaliteit en kwantiteit samen te kunnen brengen. Natuurlijk zit er tussen het enorme aantal nummers een aantal niemendalletjes, maar één ding is zeker: over de culturele relevantie (de features!) en impact (de beef met Drake!) van deze veteranen valt niet te twisten. Future en Metro Boomin bewijzen wederom een symbiotische relatie te hebben en ze blazen de boel nog altijd omver met een geluid dat ze zelf ruim 10 jaar geleden hebben geïnitieerd. (Ruben de Melker)

On top of the BLUES

On Top of Blues tipt voor ons de beste albums in het blues- en rootsgenre. Viermaal per jaar brengen ze Dé Blueskrant uit die gratis verstrekt wordt bij podia, muziekwinkels en platenwinkels.

Johnny Feel Good – Age Is Just A Number

'Age Is Just A Number', is het debuutalbum van de Nederlandse band Johnny Feel Good. De band, vernoemd naar Barrelhouse en Oscar Benton's bluesgitarist, Blues Hall of Famer en Edison-winnaar Johnny Laporte, is sinds hun start in 2012 uitgegroeid tot een formidabele live act. De tien originele nummers, live opgenomen in de studio – zonder overdubs, laten daar geen misverstand over bestaan. De band is inmiddels begonnen aan een tour om het album te promoten. Tien 'originals' met hier en daar een randje en veel momenten van interactie die alleen kan ontstaan tussen muzikanten die elkaar goed kennen, door en door vertrouwen en die bereid zijn hun muzikale rugzakken en invloeden op het juiste moment leeg te gooien. Dat Johnny Laporte zich thuis voelt in dit gezelschap wordt helemaal duidelijk als je het album integraal afspeelt. De 'vrije' benadering van drums, ondersteund door smaakvolle baslijnen, het luchtige maar zeer doordachte pianospel en de twee gitaren die elkaar opzoeken, alles grijpt in elkaar. Voeg daar de zang aan toe en het geheel is meer dan compleet.

Steve Conte – The Concrete Jangle

Steve Conte! Wie kent hem niet? Veel te veel mensen eigenlijk. De lijst met artiesten waarmee Steve het podium heeft gedeeld lijkt oneindig. De lijst met artiesten waarmee Steve een studio heeft gedeeld is nóg langer. Getoerd met Willy DeVille, Eric Burdon en Paul Simon, zichzelf zes jaar een New York Doll mogen noemen, onderhand al bijna vijftien jaar lid van Michael Monroe zijn band, samen met zijn broer John Conte en goede vriend Kyf Brewer samen verantwoordelijk voor rock's meest ondergewaardeerde album (Company of Wolves- 1991) en vier studio albums onder zijn eigen naam weten uit te brengen. Niet gek dat Britse rocker Andy Partridge (XTC) wel een steentje wil bijdragen aan Steve zijn laatste soloplaat: The Concrete Jangle. Deze moderne pop-rock plaat kent twee gezichten. Daar waar de nummers op kant A allemaal geschreven zijn door Steve Conte en Andy Partridge samen is de inhoud van kant B geschreven door Steve Conte zelf. Binnen de eerste vijf nummers, welke toch aardig recht voor zijn raap zijn, gebeurt er veel, maar is het ook erg smaakvol. Op kant B wordt gauw duidelijk dat Conte in zijn eentje aan het roer staat en de bemoeienis van Partridge is achtergebleven. Er heerst meer rust in de bijkomstigheden van de vijf nummers die overblijven. Wellicht duurt het even voordat The Concrete Jangle je heeft ingepakt maar het is gegarandeerd dat het dit gaat proberen. Iedere song opnieuw en iedere keer wanneer je het album opnieuw opzet.

Toronzo Cannon – Shut Up And Play!

Met zijn rijk gedetailleerde, waarheidsgetrouwe originele liedjes, zinderend, inventief gitaarwerk en gepassioneerde zang bevindt Cannon zich op het snijvlak van de hedendaagse bluesscene en staat hij bekend als een van de meest creatieve artiesten van het genre. Zijn sound is geïnspireerd door zijn helden, waaronder Hound Dog Taylor, Muddy Waters, Elmore James, Albert King, Son Seals en Jimi Hendrix. Op Shut Up And Play! baant Cannon zijn eigen weg met 11 emotioneel geladen originelen. Van serieus tot humoristisch, zijn fantasierijke liedjes worden gevoerd door zijn krachtige, louterende gitaarsolo's en zijn soulvolle, gezaghebbende stem. Zijn nieuwe album is geproduceerd door Cannon zelf en Alligator-president Bruce Iglauer. Op het album vertelt Cannon, een voormalige buschauffeur van de Chicago Transit Authority, tijdloze verhalen over gemeenschappelijke ervaringen, die zich vaak op ongewone manieren onvouwen. Zijn gepassioneerde en gerichte gitaarspel zet zijn teksten in vuur en vlam. Onderwerpen van liedjes variëren van liefdesverdriet tot de humor van het dagelijks leven en de pijn van het gevoel onzichtbaar te zijn in de hedendaagse samenleving, alles gezien door de wijd geopende ogen van Cannon.

Lees een interview met Toronzo Cannon in Blueskrant 34 of op www.deblueskrant.nl

De krenten uit de pop

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009.

Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd. De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Door: Erwin Zijleman

ABIGAIL LAPELL Anniversary

Luister naar Anniversary van de Canadese muzikante Abigail Lapell en je hoort

een bijzondere stem die wel wat aan die van Natalie Merchant doet denken. Het is een stem die betoverde op haar vorige album *Stolen Time* en ook op *Anniversary* is de zang prachtig. Ook in muzikaal opzicht is het nieuwe album van Abigail Lapell een bijzonder album. Het in een oude kerk opgenomen album klinkt wat ruwer en bij vlagen ook wat psychedelischer dan het vorige album, maar ook dit keer trekt de stem van de Canadese muzikante je over de streep, waarna de rest snel volgt.

RAINBOW KITTEN SURPRISE

Love Hate Music Box

De Amerikaanse band Rainbow Kitten Surprise is in Nederland nog vrij onbekend, maar staat in de Verenigde Staten aan de vooravond van de grote doorbraak. Die doorbraak verdient de band rond zangeres Ela Melo, want *Love Hate Music Box* is een interessant album. Het is een album dat in eerste instantie wat gepolijst klinkt en vooral leunt op lekker in het gehoor liggende popmuziek, maar de muziek van Rainbow Kitten Surprise bestaat uit meerdere lagen en staat bol van de invloeden. Het klinkt allemaal heel aangenaam en aanstekelijk maar ook bijzonder, iets dat ook geldt voor de stem van Ela Melo en voor de songs van de Amerikaanse band.

BABE HAVEN Water's Here In You

Het New Yorkse duo Babe Haven trok in 2022 echt veel te weinig aandacht met het prachtige

Light Moving Time en verdient een veel beter lot met het nog mooiere en indrukwekkendere *Water's Here In You*. Maya Bon en Ryan Albert maken indiefolk met een ruw randje en tekenen voor intieme en melodieuze songs vol verrassingen. De instrumentatie op *Water's Here In You* is echt prachtig en kleurt fraai bij de al even mooie stem van Maya Bon. Zeker in de meer ingetogen momenten maakt Babe Haven dromerige en bezwerende muziek en het is muziek die zich steeds weer als een warme deken om je heen slaat.

TE ZIEN

Optredens in binnen- en buitenland te zien door onze medewerkers.

Pinkpop staat weer voor de deur, dus dat betekent dat de grootste artiesten ter aarde in Landgraaf neerstrijken. Maar wat zijn de namen die niet op de voorpagina van de website schitteren, maar desondanks jullie aandacht verdienen? Over een aantal lees je al elders in dit nummer (Ploegendienst, Nathaniel Rateliff & The Night Sweats), dit zijn wat andere tips.

The Vices

Een persoonlijke favoriet van onze redactie! Deze energieke groep jongens uit het Hoge Noorden gooit sinds de pandemie steeds grotere ogen, organiseert zelfs een eigen festival (Vicefest) en kon al touren door Amerika. Toch dingen die weinig Nederlandse bands nadoen - zeker al op zo een jonge leeftijd. Dit wordt hun debuut op het oudste Nederlandse festival in openlucht. Ooit pakken ze de mainstage...

Babymetal

Voordat K-pop een hype werd, deden ze in Japan eigenlijk hetzelfde: op robotachtige wijze worden er boy- en girl-bands uitgepoept die zo Kawaii mogelijk hun publiek moeten bedwelen met poeslieve en retestrakke hyper pop. Onder de gekscherende maar rake naam Babymetal wordt daar al sinds 2010 kritiek op geleverd door die esthetiek te koppelen aan krankzinnige kawaii metal. SU-METAL, MOAMETAL en MOMOMETAL breekt alle hitlijsten. Op Pinkpop kan je het met eigen ogen aanschouwen.

Yin Yin

Begin dit jaar beschreven we het bijzondere geluid van de Aziatische adepten uit ons kleine kikkerlandje. Na de Chinese invloeden, volgden nu Japanse geluiden. Dat gaat gepaard met een heerlijke disco funk beat die live pas echt goed tot zijn recht komt. A la Altin Gün. Yin Yin gaat oprecht een van de meest ongewone optredens zijn die je ooit op Pinkpop is geweest - en alleen dat maakt ons al superblij dat ze er staan. Support deze bijzondere act door op zondag een kijkje te nemen bij Stage 4.

Vergeeten meesterwerken

In de serie vergeeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

GILDOR Silent River (Polymoon)

Meestal zitten de Vergeeten Meesterwerken onder lagen stof, achtergelaten in voorraadkasten van zelden nog bezochte juke joints in verre oorden. En heel soms vinden we ze daar waar ze net zijn achtergelaten, hier net om de hoek, versgeperst in de hoes, smachtend naar de aandacht die ze verdienen. Zo ook Silent River, het volwaardige debuut van Utrechtenaar Gildor (van wie nota bene deze maand ook zijn nieuwe album uitkomt), die hij opnam onder de hoede van Sandy Roberton, legendarische Engelse producer van Steeleye Span, Plainsong, en, grappig genoeg, CCC Inc. Die verzamelde een sterrencast met onder andere producer Isabel Gracefield Grundy (Pet Shop Boys, James) en gitarist Robbie McIntosh (Casual Gods,

Pretenders) om Gildors prachtige songs, hangend tussen de Engelse folk van Nick Drake en John Martyn, en de West Coast sound van CSNY en The Byrds, van begeleiding te voorzien. Bijna een garantie voor succes. Bijna, want helaas ontviel Roberton ons vlak voor de geplande release en kwam de LP, onuitgebracht, op een anonieme plank te liggen. Waar het gelukkig werd opgepikt door het jonge label Polymoon, die het vorig jaar alsnog uit bracht en waarna het onterecht nog steeds door te weinigen werd opgemerkt. Een (bijna) Vergeeten Meesterwerk, zo onder onze neus, doe er uw voordeel mee. (Jurgen Vreugdenhil)

Jiri11

Uit Nevlo - zoals ANBU Gang hun thuisstad Venlo graag noemt - kwam gelijktijdig met het Amsterdamse SMIB een hiphopcollectief dat de grenzen van het genre opzocht met een tomeloze drang naar experiment. Een van de aanvechters van deze muzikaliteit in een genre dat zeker in ons land toch vaak binnen de bekende perken blijft, was Jiri11 (Jiri Taihuttu). Op 10-jarige leeftijd ging hij als flamencoprotégé naar het Conservatorium in Amsterdam onder de hoede van niemand minder dan Eric Vaarzon Morel. Het kan niet anders, of deze ervaringen (en het talent) heeft hij meegenomen naar zijn hiphop. Sinds hij solo is gegaan, zijn echt alle remmen los. Luister maar naar zijn nieuwste tape, A Swan Song (met o.a. Sor en ADF Samski). Een van de beste dingen die Nederlandse hiphop (met vleugjes r&b en gitaarsolo's) dit jaar te bieden heeft.

ninopbrown

Een once-in-a-generation talent, eentje die r&b, jazz, neo-soul en hiphop combineert alsof hij de liefdesbaby van D'Angelo en Erykah Badu is. Hij produceert alles zelf, hij is vlot met de pen (ook als dichter!), speelt meerdere instrumenten én zingt. die voortdurend op ontdekkingstocht is. ninopbrown's spreekt zowel geest als lichaam aan en brengt de luisteraar aan het dansen én aan het denken. Het is een zoektocht naar je roots, een zoektocht naar jezelf en een open uitnodiging om aan je medemens te denken. Met zijn muziek en thematiek lijkt hij het gedachtengoed van The Native Tongues (A Tribe Called Quest, De La Soul) en de daaropvolgende Soulquarians te vertalen. In 2022 bracht hij volledig in eigen beheer een debuut-ep uit en na zijn geweldige show in Paradiso enkele weken terug, kan het niet lang meer duren voordat er iets groters staat te gebeuren...

Changing Tides

Met grote namen zoals Within Temptation, The Gathering, Textures en nog veel meer, was metal lange tijd toch een van Nederlands grootste exportproducten als het om muziek gaat. Maar bijna al die bands stammen uit de jaren 90 - of zelfs langer terug. Waar zijn de nieuwe riffende gitaargoden met lange haren en rauwe (of opera) stembanden? We kunnen niet eindeloos op de stembanden van Sharon den Adel of Anneke van Giersbergen blijven vertrouwen! Hoog tijd om Nederland weer met zware metalen aan de frontlinie te krijgen. Misschien lukt het Changing Tides, een fris Brabants collectief. Aan hun skills ligt het in ieder geval niet, want ze bespelen hun instrumenten met een mathematische precisie waar Einstein bang van zou worden. Opdat Nucleair Blast of Earache Records deze jongens oppikt en ze naar een groter podium krijgt!

Ooit begonnen als gekraakt punkpodium in 1979, groeide Tivoli Utrecht uit tot één van de toonaangevende podia in het Nederlandse clubcircuit. Inmiddels al weer 10 jaar samengevloeid met het Muziekcentrum Vredenburg is een complex ontstaan waar artiesten graag komen en er heel veel mogelijk is. Wat komt er allemaal bij kijken? Genoeg te vragen aan Lisa De Jongh, sinds twee jaar programmeur bij TivoliVredenburg.

(Door: Jurgen Vreugdenhil)

Achter De Schermen

LISA DE JONGH - PROGRAMMEUR TIVOLIVREDENBURG

Lisa, hoe ben je bij TivoliVredenburg terecht gekomen?
Ik werk al 10 jaar als programmeur, na ooit te zijn begonnen in marketing. 10 jaar geleden eerst bij Sugar Factory in Amsterdam, daarna bij Patronaat in Haarlem. Ik wilde echt graag bij TivoliVredenburg werken en twee jaar geleden kwam er een vacature vrij waar ik op reageerde én op aangenomen ben.

Wat trok je specifiek bij TivoliVredenburg?

Ik heb een persoonlijke band met Utrecht, ik heb er gestudeerd en ken de stad goed. Ik heb toen ook in de horeca bij Tivoli Oudegracht gewerkt. Ik hield van de sfeer en vond de programmering al erg goed. En het was weer een stuk groter dan het Patronaat. Zeker, TivoliVredenburg heeft veel zalen, er kan heel veel. Hier kan ik weer veel leren en evenementen organiseren die ergens anders nooit zouden kunnen.

Wat maakt het programmeren anders bij zo'n grote zaal?

TivoliVredenburg is echt een internationale speler. De afgelopen tien jaar hebben we een goede naam opgebouwd. Daarmee bedienen we heel Nederland. De concurrentie ligt ook vaak niet in Nederland, maar in steden als Berlijn of Parijs. Het is leuk als je voor een artiest bij een tour hoort die al die steden langsgaat en in Nederland naar ons komt. Daardoor ligt er ook veel druk op de boekingen, het is exclusiever en dús spannender, voor mij echt een grote en leuke uitdaging. En omdat er zoveel zalen zijn kun je festivals gaan doen in je eigen pand.

Programmeren is op dat niveau niet alleen maar een kwestie van geld, denk ik?

Nee zeker niet, onze reputatie gaat over omgang met mensen, zowel publiek als artiesten. De manier van communiceren, ook artiesten moeten zich volledig veilig voelen. Het is heel leuk als artiesten hier met een goed gevoel weggaan, en je later merkt dat ze ook graag terug willen komen.

De originele Tivoli zaal kwam voort uit de punk beweging, is daar nog iets van over?

Er zijn nog steeds mensen die ook daar gewerkt hebben, en behalve veel mooie verhalen brengen zij ook nog wel een beetje die mentaliteit mee. Maar in zijn algemeenheid is het nu natuurlijk allemaal veel groter. Het is een muziekgebouw geworden in de breedste zin des woords. Toen Vredenburg er bij kwam, kwam er ook klassieke muziek, theater en comedy mee. De zaal is nu voor iedereen die iets met cultuur heeft, jong en oud. Alle doelgroepen moeten zich welkom voelen.

Je zei het al, dit is een geweldig pand voor een indoor festival. Er komen ook steeds nieuwe bij, wat is voor jullie de motivatie dat te doen?

Festivals hebben altijd wel een beetje een niche karakter. Met een aantal grote namen haal je publiek naar de zalen, die dan ook langsgaan bij de onbekendere bands. Dat geeft artiesten weer mogelijkheden, en het publiek vindt het altijd leuk om nieuwe dingen te ontdekken. Een mooie springplankfunctie voor nieuwe acts, die wellicht later weer terug kunnen komen voor een eigen concert.

Wat zijn je plannen voor TivoliVredenburg?

We bestaan nu tien jaar, en we hebben een echt goede naam opgebouwd. Ik zou dat graag nog meer uit willen bouwen met nieuwe initiatieven, zodat echt alle mensen de weg naar cultuur weten te vinden.

Even persoonlijk, wat was je mooiste boeking?

Vorig jaar hadden we Brian Eno, een exclusieve show in Nederland van iemand die heel weinig optreedt. Dat was echt geweldig.

En je droomboeking?

Begin juni speelt Beth Gibbons (Portishead) hier, daar moet ik nu aan denken, voor het eerst een soloshow met hele goede muzikanten zoals James Ford. Oog in oog staan met je eigen helden blijft bijzonder.

"Onze reputatie gaat over omgang met mensen, zowel publiek als artiesten.

De manier van communiceren, ook artiesten moeten zich volledig veilig voelen. "

MA 16 SEP
TARJA AND MARKO HIETALA
(EX- NIGHTWISH)

DI 17 SEP
STRAND OF OAKS

DO 19 SEP
MADNESS

ZA 21 SEP
VICEFEST
MET O.A. THE VICES + PIP BLOM + CARI CARL

ZO 22 SEP
EMILY WOLFE

WO 25 SEP
**NEW PURPLE CELEBRATION:
THE MUSIC OF PRINCE**

ZA 28 SEP
POLYPHONIC

DI 1 OKT
PHILIP GLASS ENSEMBLE

DO 3 OKT
TRIXIE WHITLEY

ZA 5 OKT
THE KIK

ZA 5 OKT
DIGGY DEX

WO 9 OKT
LOUIS COLE & METROPOLE ORKEST

WO 9 OKT
THE BASEBALLS

DO 10 OKT
BEN CAPLAN

VR 11 OKT
FRESKU

DI 15 OKT
PAT METHENY

WO 16 OKT
SAMANTHA FISH

WO 30 OKT
MATTHEW AND THE ATLAS

DO 31 OKT
KAKKMADDAFAKKA

MA 11 NOV
JASON ISBELL AND THE 400 UNIT

WO 13 NOV
SÖLSTAFIR

VR 29 NOV
SMASH INTO PIECES

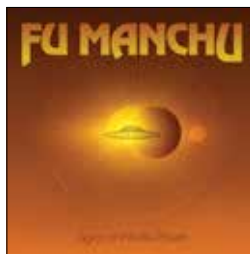
MA 2 DEC
**IAN PAICE (DEEP PURPLE)
FT. PURPENDICULAR**

DO 5 DEC
SLOPER

ZA 14 DEC
DOOL

SPOTGRONINGEN.NL

REISSUES

FU MANCHU Signs Of Infinite Power (Svart)

Ook wel Fuzz Mania. Want (bas)gitaren klinken zelden zo gruisig en wazig als op een Fu Manchu plaat. Alsof de versterkers in hun studio al jaren stof zaten te happen

en ze hun instrumenten direct, zonder de boel een beetje schoon te blazen, hebben ingeplugd. Frenetiek als jaren 80 trash metal, smerig en rauw als de vroege New York hardcore en psychedelisch als jaren 70 rock. Ten tijden van de release van Signs of Infinite Power, 15 jaar geleden alweer, waren de mannen aangekomen bij album nummer 10 sinds hun debuut uit 1994. En nog altijd zijn ze bezig. Echte marathonlopers dus. Zoals iedereen weet die lange afstanden dient te overbruggen, is het zaak om zoveel mogelijk vaste tred te houden. Het is dan ook niet zo dat ik hierop nummers herken die per se beter zijn dan op het album (of 3) daarvoor. Dat kan je zien als een verwijt, maar dat zeg ik wel in de context van Fu Manchu's Fuzz Mania: ook deze plaat behoort nog altijd tot de top van het sludge genre! (Stef Mul)

GAL COSTA Legal

Na drie succesvolle albums bracht Gal Costa in 1970 Legal uit. Een perfect voorbeeld van de Tropicalia-beweging:

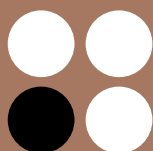
Rock, Funk, Soul, Bossa Nova en vooral opstand en rebellie tegen de onderdrukkende Braziliaanse dictatuur van die tijd. Dit album bestaat uit veel bestaande nummers die Gal Costa helemaal eigen maakt. Eu sou terrível van Erasmo Carlos, Língua Do P geschreven door Gilberto Gil en de bekende London London, geschreven door Caetano Veloso, zijn een aantal van de nummers waaraan zij heeft gewerkt. Caetano en Gilberto woonden overigens in Engeland vanwege de repressie in Brazilië, en Gal Costa bezocht hen daar regelmatig. Legal is een enorm speels en divers album waarin Gal haar muzikale bereik en flexibiliteit laat zien. Ze schakelt tussen Engels en Portugees, psychedelische rock en R&B met strijk arrangementen tot zachte gitaar- en bossacomposities. Als je niet bang bent voor een experimentele en soms chaotisch album, is dit een MUST. (Jos Mauro Witteveen)

DE DIJK Zeven Levens

41 levensjaren heeft de Dijk bestaan. Gestopt in 2022 maar voor altijd onder ons. Deze reissue uit 1992 laat een

band in topvorm horen. Geen autotune, geen zielloze productie, maar een band van vlees en bloed die nog ouderwets met hart en ziel speelt. Niet per se de grootste hits van de Dijk, maar wel een album van constant hoog niveau. Met de singles Zeven Levens en Nieuwe Laarzen (Van Een Oude Leest). (Said Ait Abbou)

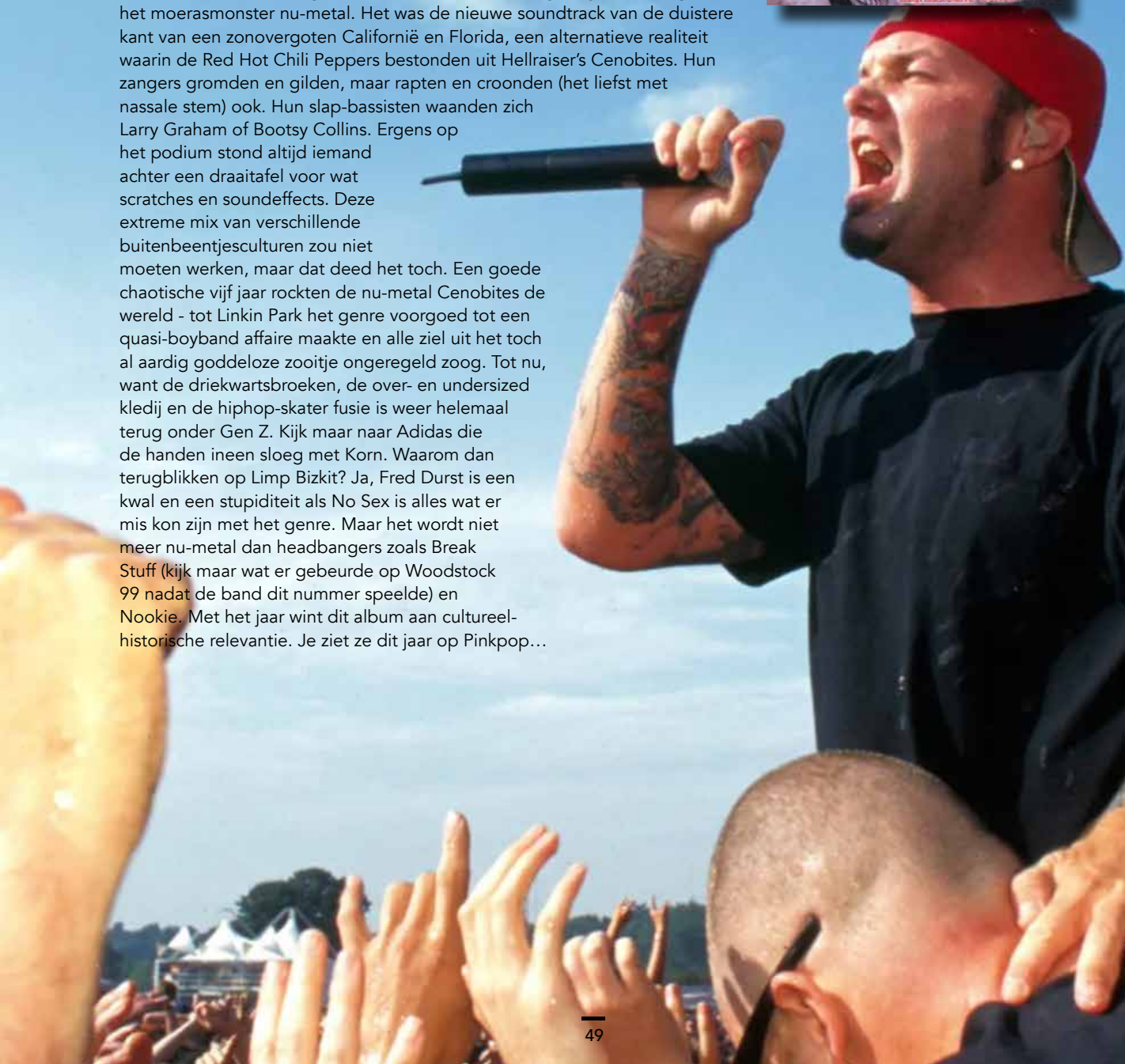
JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 1999.

LIMP BIZKIT

Significant Others

It was just one of those days... weinig dingen zijn minder jaren 90 dan opgefokte puberjongens in stugge driekwartsbroeken met zoveel mogelijk zakken, petjes achterstevoren zoals hiphoppers (en honkballers), logo's en patches op spijkerstoffen en als het even kan een te groot t-shirt of hemdje met daarop een zo grafisch mogelijk verwijzing naar iets (oc)cult(s). White picket fences trapte ze liever om, autogarages en leeggepompte zwembaden waren de ideale plek voor hun versie van een hood party. Hun woede en frustratie met de wereld hing van pre-internet verveling en turn-of-the-century nihilisme aan elkaar. Uit dit drasland vol tienerangst en een stortvloed aan technologische (en sociale) veranderingen, groeide langzaam het moerasmonster nu-metal. Het was de nieuwe soundtrack van de duistere kant van een zonovergoten Californië en Florida, een alternatieve realiteit waarin de Red Hot Chili Peppers bestonden uit Hellraiser's Cenobites. Hun zangers gromden en gilden, maar rapten en croonden (het liefst met nassale stem) ook. Hun slap-bassisten waanden zich Larry Graham of Bootsy Collins. Ergens op het podium stond altijd iemand achter een draaitafel voor wat scratches en soundeffects. Deze extreme mix van verschillende buitenbeentjesculturen zou niet moeten werken, maar dat deed het toch. Een goede chaotische vijf jaar rockten de nu-metal Cenobites de wereld - tot Linkin Park het genre voorgoed tot een quasi-boyband affaire maakte en alle ziel uit het toch al aardig goddeloze zootje ongeregeld zoog. Tot nu, want de driekwartsbroeken, de over- en undersized kledij en de hiphop-skater fusie is weer helemaal terug onder Gen Z. Kijk maar naar Adidas die de handen ineen sloeg met Korn. Waarom dan terugblikken op Limp Bizkit? Ja, Fred Durst is een kwal en een stupiditeit als No Sex is alles wat er mis kon zijn met het genre. Maar het wordt niet meer nu-metal dan headbangers zoals Break Stuff (kijk maar wat er gebeurde op Woodstock 99 nadat de band dit nummer speelde) en Nookie. Met het jaar wint dit album aan cultureel-historische relevantie. Je ziet ze dit jaar op Pinkpop...

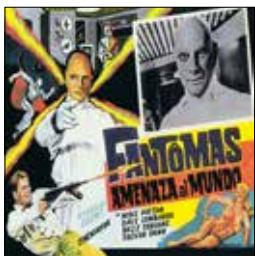

BRIAN ENO Eno

Brian Eno is een fenomeen. Sinds hij, gehuld in veren, in Roxy Music figureerde, is hij ononderbroken bezig geweest met het zoeken van nieuwe wegen voor zijn muziek,

voor zijn kunst. Eno, zijn meest recente project, bestaat uit een film, zodanig geconstrueerd dat de film bij iedere vertoning anders is. Dat geldt natuurlijk niet voor de bijbehorende soundtrack. Dat zijn 'gewoon' 17 nummers uit zijn gigantische oeuvre. Wél met drie niet eerder uitgebrachte tracks... Mijn persoonlijke favoriet: Ho Renomo, van het album Cluster & Eno. (Fons Delemarre)

FANTÔMAS Fantômas

25 jaar bracht deze supergroep der muziekgekkies hun magnifieke debuutplaat uit. Net als de albums hierna is het geheel voorzien van

een bepaalde overkoepelende thematiek. In dit geval betreft het een alternatieve soundtrack voor de Franse cultfilm *Fantômas se déchaîne* uit de jaren 60 - de Franse fictieve criminele genie die overigens ook prijkt op de hoes! Direct werd duidelijk dat dit materiaal niet in het verlengde lag van Faith No More, de andere band van frontman Mike Patton. Verder spelen Dave Lombardo (Slayer), Buzz Osbourne (Melvins) en Trevor Dunn (Mr. Bungle). Dertig nummers in nog geen 45 minuten. Creatief is het zeker, deze experimentele metal. Een plaat die 25 jaar na dato nog altijd weet te verrassen. (Willem de Man)

FANTÔMAS The Director's Cut

Bijna 25 jaar geleden zag deze plaat, vol met interpretaties van muziek uit films en series, het levenslicht. Het album, uitgebracht op het label

van spil en zanger Mike Patton, werd destijds positief ontvangen door critici. Niet direct toegankelijk na een eerste luisterbeurt, maar zeker origineel en veelzijdig. Van zacht naar hard, van *The Godfather* naar *Twin Peaks*. Nu is daar de vinyl reissue (met poster!) om je alsnog bij je nekvel te grijpen. (Willem de Man)

FANTÔMAS Suspended Animation

De heren van Fantomas laten er geen gras over groeien en brengen ook het vierde album *Suspended Animation* opnieuw uit. Een lastig te beschrijven conceptalbum,

waarbij de maand april in 2005 centraal staat. Op de hoes zie je het werk van de Japanse kunstenaar Yoshitomo Nara. In de dertig nummers komen feestdagen uit allerlei landen langs in composities van gemiddeld 1 minuut en 40 seconden. Het Amerikaanse viertal is ook nu niet te betrappen op een gebrek aan originaliteit. Nog nooit eerder op vinyl te krijgen, maar nu dus wel. Voorzien van een toepasselijke kalender. (Willem de Man)

DEXTER GORDON North Sea Jazz Concert Series - 1979

(Bertus)
Dexter Gordon is een grote jazz-meneer. Met 1,90m en een groot tenor sax-geluid geen gebrek aan stage presence. Het moet smullen geweest

zijn bij zijn legendarische optreden op de 4de editie van North Sea Jazz in 1979. En wát voor een editie. Baker, Basie, Brubeck, Hampton (voormalig bandleider van Gordon én patiënt in de dokterspraktijk van Gordon's vader), een affiche om vingers bij af te likken. Oh en niet te vergeten Dizzy en Ella! Dizzy en Gordon speelden nagenoeg tegelijk in verschillende zalen. Je zou maar moeten kiezen.. Niet voor het eerst dat een publicatie van dit legendarische concert verschijnt, maar wel op vinyl. De opnamekwaliteit is erg goed, bijna studio-achtig maar met behoud van live-feel. Album covers van Blue Note klassiekers inspireerden het artwork in NSJ-stijl door Hans Pol. Een waardige opvolger voor het in 2023 uitgekomen eerste NSJ Legendary Concerts album van Ella Fitzgerald's optreden op dezelfde NSJ-editie. (Bart Coumans)

JPEGMAFIA Veteran

Veteran is één van de meest excentrieke rapalbums van de laatste jaren. De beats, ondergedompeld in de meest bizarre samples en soundbites, zijn geproduceerd door JPEGMAFIA zelf. Hierop levert de rapper uit Baltimore de meest agressieve en losgeslagen performances uit zijn carrière. Tegelijkertijd laat hij ruimte voor politieke en sarcastische teksten, die zorgen voor hilarische momenten. Een fantastisch album voor de liefhebber van experimentele hiphop, waar overigens voor iedere hiphopfanaat genoeg moois op te vinden is. Tip: check ook de reissues van LP en All My Heroes. (Daan van Eck)

TRIBUTE TO BLUE NOTE

**2 JUNI T/M 21 JULI EN
8 AUGUSTUS T/M
22 SEPTEMBER 2024**

Tone & Image viert de 85e verjaardag van het legendarische Blue Note label met een unieke fototentoonstelling. In de verkooptentoonstelling bijzondere prints van Blue Note huisfotograaf en mede-eigenaar Francis Wolff en zijn opvolger uit de jaren 90, Jimmy Katz. Plus foto's van internationale fotografen die de jazzlegendes, die voor Blue Note opnamen, vastgelegd hebben. Bezoek deze tribute-tentoonstelling in het centrum van Schiedam waar ook Blue Note vinyl te koop is (i.s.m. Concerto).

Miles Davis, Hamburg, 1956.
Foto: Suzanne Schapowalow

**85 JAAR BLUE NOTE
WORDT GEVIERT BIJ TONE & IMAGE**

Ook deze zomer bij Tone & Image een keur aan muziekfoto's: van tentoonstellingsprints tot gesigndeerde vintage prints, tegen hele scherpe prijzen. Foto's van onder meer David Bowie, The Rolling Stones, Jimi Hendrix, Kurt Cobain, Bob Dylan, The Who en The Beatles.

Kurt Cobain, Hilversum, 1991.
Foto: Michel Linssen

Tone & Image Gallery

Art Centre Schiedam, Lange Nieuwstraat 191-I, 3111 AJ Schiedam
T 0628 579 051 W toneandimage.gallery@gmail.com
Kijk op de website voor special events.

Open: donderdag t/m zondag 12.00 - 17.00 uur
Let op! Zomersluiting van 22 juli t/m 7 augustus

De toegang is gratis maar een vrijwillige bijdrage maakt volgende tentoonstellingen mogelijk.

CLASSIC JAZZ VINYL

Elke maand worden er briljante jazzreleases uit het rijke verleden opnieuw beschikbaar gemaakt. En dat is maar goed ook, want de originelen zijn vaak onvindbaar of onbetaalbaar.

In al het vinylgeweld is een klein overzichtje echter geen overbodige luxe...

(Door: Sjef Moerdijk)

JOHNNY HODGES AND HIS ORCHESTRA

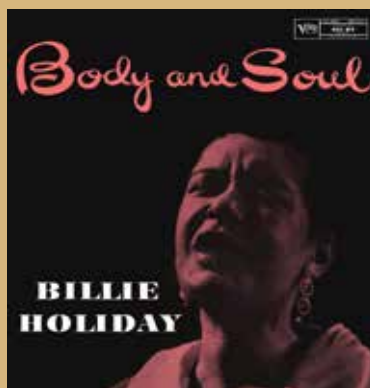
Blues A-Plenty

Ellington musici. Enkele Ellington songs. En toch is dit geen Ellington. Ellington-altsaxofonist Hodges presenteert hier zijn meesterschap in ballads, vaak eigen songs. De kwaliteit van de Ellington-ritmesectie is top: Strayhorn piano, Woodyard drums en Woode staan garant. Voeg daarbij solisten als Eldridge trompet (Honey Hill: knetterend) en Webster tenorsax (titelsong Blues A-Plenty): swingende blues zonder weerga. Die Saturday Afternoon Blues wil iedereen. Deze set uit 1958 gaan ook niet-jazzliefhebbers koesteren.

DUKE ELLINGTON & JOHNNY HODGES

Back To Back

Bijna back-to-back met de vorige plaat, deze uit 1959. Nu Hodges met Ellington. 'Play the blues', zo heet ie voluit. Prachtig, met dank aan Basie-swingklasbakken 'Sweets' Edison (trompet) en Jo Jones (drums). Jones roffelt erop los in Wabash Blues. Edison met coole mute in Beale Street Blues: daar wil ik zijn! Zijn mute hoor je ook in Weary Blues. Vaderdag cadeautip. Of vaders, geef hem je kinderen. Genieten geblazen.

BILLIE HOLIDAY

Body And Soul

De cirkel wordt rond. 1957: 'Lady Day' met Verve-contract laat haar nieuwe sound horen die bij haar timbre en frasering past. Sinatra-achtig, maar wel jazz. Met oude muziekvrienden. Webster, 'Sweet' Edison, daar zijn ze alweer. Je luistert met plezier. Verder een top ritmesectie. Drummer Alvin Stoller: guaranteed swing in Comes Love. Nog zo'n topper: 'first call' Wrecking Crew gitarist Barney Kessel in Gee Baby. Een fraaie plaat hoor.

LONNIE LISTON SMITH **Astral Traveling / Cosmic Funk**

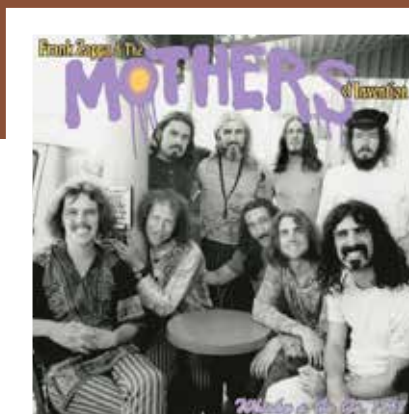
Je hebt Lonnie Liston Smith en Dr. Lonnie Smith (zie recensie elders in Mania). Beiden zijn Amerikaanse grootheden in de jazz, begenadigde keyboard-, piano-, orgelspelers en dragers van opvallende hoofddeksels. Enige verschil is dat Lonnie Liston Smith nog leeft en nog steeds schitterende actuele albums maakt, zoals recentelijk met Adrian Younge en Ali Shaheed Muhammad voor de Jazz is Dead serie. Nu gaan we terug naar het begin. Astral Traveling (1973) en Cosmic Funk (1974) zijn de eerste twee platen die Lonnie Liston Smith uitbracht onder zijn eigen naam, en die van zijn band of brothers The Cosmic Echoes. Lonnie had zijn sporen al verdiend door te spelen met jazz iconen als Miles Davis en Pharoah Sanders. Die ervaringen nam hij mee en stopte hij in een uniek geluid, met atmosfeer hoger in het vaandel dan de pure snelheid en virtuositeit die het genre toch vaak kenmerkt. Ergens tussen fusie en spiritual jazz in. Op Astral Traveling wordt nog volop geëxperimenteerd, maar het lekkere herkenbare, bijna percussieve spel van Lonnie is hier al duidelijk aanwezig. De vele solo's, met name de fladderende sax van George Barron, maken dit eerste album tot een bijzondere luisterervaring. Nog geen jaar later verschijnt als tweede album Cosmic Funk. De groep heeft echt zijn eigen geluid gevonden en weet dit op hoog niveau het hele album sfeervol invulling te geven. Een aantal nummers worden verrijkt met vocals maar vooral de wah-wah sound van Lonnie's elektrische piano maakt de plaat tot een van de meest memorabele jazzrock-epos van de jaren zeventig. Beiden worden nu opnieuw uitgebracht, voor het eerst op kosmisch gekleurd vinyl. Grijp deze kans om de roots van Lonnie Liston Smith & the Cosmic Echoes te (her)ontdekken. (Frank de Bruin)

PAUL MCCARTNEY
One Hand Clapping
 (Universal)
 2LP, 2CD

One Hand Clapping is een 'rockumentary' van Paul McCartney's Wings uit 1974. De oorspronkelijke documentaire, bedoeld voor televisie, belandde op de plank en werd destijds nooit officieel uitgebracht. In de '2010 Archive Edition' van Band On The Run werd de film nog toegevoegd op DVD. Omdat de beeldkwaliteit niet al te best was heeft One Hand Clapping nooit de heropleving gekend die het verdiende. Fans moesten het blijven doen met de vele bootlegs die ervan uitkwamen. Gelukkig is de opgenomen live gespeelde muziek nu op een sublieme dubbel lp en cd beschikbaar, in een waanzinnig mooie geluidskwaliteit. McCartney was in een flow vanwege zijn eerste enorm grote successen als soloartiest ten tijde van de lp Band On The Run. Hij was er ook op gebrand om zijn nieuw samengestelde band Wings te promoten als de 'hottest new live show in town'. Die energie en drive is spat er dan ook vanaf en de band, maar bovenal McCartney zelf, is in absolute topvorm. Grote hits als Live And Let Die, Maybe I'm Amazed en Jet komen voorbij, maar ook minder bekend materiaal als Wild Live, Power Cut en I'll Give You A Ring. Daardoor is deze opwindende release voor zowel fans als het grote publiek een must! (Luc van Gaans)

FRANK ZAPPA & THE MOTHERS OF INVENTION
Live At The Whiskey A Go Go 1968
 (Zappa Records)
 2LP, 3CD

Oorspronkelijk bedoeld om al in '68 uit te komen op plaat, hebben we hier te maken met live werk uit vroege Zappa-tijden. Verdeeld over 3 cd's of als een kleinere selectie op 2 lp's, komt er zo'n vijf uur aan Zappiaanse ongeremdheid, opgenomen gedurende 3 shows, onze huiskamers binnen. Hierop vinden we materiaal dat Zappa & The Mothers al eerder hadden uitgebracht, zoals uitgebreide, rauwe (en uitstekende!) versies van Zappa's Hungry Freaks Daddy en Help, I'm A Rock (Freak Out) en Plastic People (Absolutely Free). Daarnaast vinden we her en der composities die, al dan niet anders gearrangeerd, terug te vinden zijn op latere, post-1968 platen. Denk aan God Bless America en King Kong, dat allebei een plek zal vinden op Uncle Meat. Zoals het Zappa betaamt, vinden we ook veel onbekende titels die nooit een reguliere studioplaat bereikt hebben. Bovendien zijn de opnames, na zoveel jaren op de plank te hebben gelegen, verrassend goed! Live At The Whiskey A Go Go 1968 is daarmee een fascinerende tijdsschets van The Mothers eind jaren zestig. Must-have voor de fans van Zappa's beginjaren. (Hermen Dijkstra)

FLEETWOOD MAC

COLOURED VINYL REISSUES

(Door: Jurgen Vreugdenhil)

Zolang Mick Fleetwood en John McVie nog meededen leek het alsof Fleetwood Mac altijd wel weer zou herrijzen, maar met de dood van Christine McVie lijkt er toch een einde te zijn gekomen aan de roemruchte band. Discussies over welke opstelling nu echt het beste was gaan we nu even uit de weg, want niemand kan ontkennen dat de opstelling Fleetwood/McVie/McVie/Nicks/Buckingham een fenomenaal rijtje klassiekers heeft opgeleverd. De drie titels uit de periode 1975 – 1979 worden nu door Warner Music voor het eerst op een mooi kleurtje uitgebracht, leuk voor de verzamelaars, maar vooral leuk voor degene die deze drie óf grijsgedraaid hebben, begrijpelijk, óf nog niet in huis hadden.

FLEETWOOD MAC (1975)

Hoewel aartsvader Peter Green al een tijdje weg was, was dit het eerste album waarop er geen moeite meer werd gedaan om hem te vervangen. Enter Amerikanen Stevie Nicks en Lindsey Buckingham, en de mogelijkheid voor alle bandleden om hun materiaal mee te nemen. Dat resulteerde meteen in hoogtepunten als Rhiannon en vooral Landslide, beide van de hand van Nicks. De draai naar stevige poprock sloeg aan. Op Ruby Red Vinyl dit keer.

RUMOURS (1977)

De tol van de roem was dat de twee stellen in de band (Nicks/Buckingham en de beide McVie's) besloten uit elkaar te gaan, maar in plaats van elkaar naar de keel te vliegen schreven ze er een album mee vol. Go Your Own Way (Buckingham), Don't Stop (Christine McVie), Dreams (Nicks), het album klinkt nu als een Greatest Hits, maar is toch echt een regulier album. De opnames en de bijbehorende tour moeten een hel zijn geweest, maar de plaat staat nog steeds als één van de beste LP's van de 70's. Forest Green Vinyl, een prachtige kleur ervoor.

TUSK (1979)

Met name Buckingham wilde af van de rocksound van Rumours en gaf opvolger Tusk, een dubbelalbum, een experimentelere sound mee. Daardoor werd het ook één van de duurste albums om te maken ooit (naar het schijnt, zo'n anderhalf miljoen dollar), maar met de geweldige titelsong en Nicks' Sara als hoogtepunten van weer een meesterwerk was het dat toch echt wel waard. Emerald Green Vinyl, allebei de platen.

SADE COLOURED VINYL REISSUES

**Diamond Life (1984) / Promise (1985) /
Stronger Than Pride (1988)**

(Sony Music)

Er viel in het najaar van 1984 niet aan te ontkomen: de drie hits van de nieuwe band Sade werden grijs gedraaid op de nationale radiozenders. De groep rond de Engels-Nigeriaanse zangeres Helen Folesade Adu, kortweg Sade, debuteerde met het prima album Diamond Life waarop deze hits voorkwamen. Alle zes de Sade-albums worden dit jaar opnieuw in rolatie gebracht op vinyl, deze drie vormen de eerste worp, eind september volgt de rest. (Door: Joop van Rossem)

Het is 40 jaar na dato niet verwonderlijk dat When Am I Going To Make A Living, Smooth Operator en Hang On To Your Love zo geliefd waren bij de vaderlandse jocks. Het zijn – ook nu nog – fraaie staaltjes smaakvolle, met jazzy en licht funky instrumentaties getoonzette liedjes met de sensueel en onderkoeld zingende Adu als kloppend hart. Naast deze singles bevat Diamond Life ook nog het nummer Your Love Is King, dat al voor de release van het album uitkwam maar ondanks bemoeienissen van Frits Spits geen potten kon breken in de Nederlandse Top 40. Ook live stond de band haar mannetje, zoals blijkt uit hun optreden tijdens Veronica's Rocknight. Najaar 1985 verschijnt opvolger Promise, die, als je het oneerbiedig wilt stellen, meer van hetzelfde biedt. Maar meer van iets moois blijft natuurlijk mooi. Er staan weer meerdere conische songs op die de aanschaf de moeite waard maken, zoals de zwoele opener en hitsingles Is It A Crime, The Sweetest Taboo (ook een hit in ons land), Never As Good As The First Time en Maureen.

Pas in de lente van 1988 verschijnt Stronger Than Pride, opgenomen op de Bahama's. Wie innovatieve muzikale stappen verwacht, komt bedrogen uit, maar het album telt toch weer een aantal liedjes die tot de Sade-canon gaan behoren: Paradise, Nothing Can Come Between Us en Keep Looking. Op naar de komende drie platen!

Lonnie Smith **Funk Reaction**

Hammond B3 virtuoos Lonnie Smith (toen nog geen Dr.) bracht dit album uit in de hoogtijdagen van de disco. In die tijd deed Smith het een stuk beter dan veel van zijn jazzorgel-tijdgenoten uit de late jaren '60, door zijn soepele stijl, perfect voor het toenemende gebruik van elektrische keyboards. Dit album is een geweldig voorbeeld van die stijl, waarop Smith zijn soul-jazz-roots uit de jaren '60 verruilt voor een dansbare mix van jazz, funk, disco en soul. (Jos van den Berg)

Unwound **A Single History 1991 - 2001**

Deze compilatie van de legendarische post-hardcore band Unwound is een geremasterde en uitgebreide versie van 'A Single History: 1991 - 1997', die zijn vijftiende verjaardag

viert. Verwacht geen 'greatest hits' album, maar een verzameling aan obscuurdere nummers uit hun beginjaren. Duidelijk wordt dat de band altijd het experiment opzocht. Zo maak je niet alleen een reis langs hun intense gitaarwerk, maar ook langs hun verrassende uitstapjes naar dub en jazz. (Laurence Tanamal)

Various **Above The Rim (30th Anniversary)**

Veelal zijn de écht goede tracks van zo'n soundtrack op één hand te tellen. Above the Rim uit 1994 is hierop geen uitzondering, maar de 'bangers' op deze soundtrack zijn wel van een bijzonder hoog niveau. Wat te denken van Regulate van Warren G & Nate Dogg? Maar ook Afro Puffs van Lady of Rage! Tel daar bijdragen van The Dogg Pound en 2Pac bij op en je hebt een zomers album dat de tijdgeest van de G-Funk-periode begin jaren 90 heel goed weet te vangen. (Dirk Monsma)

het Spinvis-shirt
blijft
aan
deze
zomer

www.excelsior-recordings.com

In deze rubriek duiken we maandelijks in de rijke geschiedenis van een cultuur dat in haar toch korte bestaan al vele gezichten en nog meer bijzondere verhalen heeft gekend. Dit keer Souls of

hiphop history

10 JAAR STIKSTOF

Het is tien jaar geleden dat Brusselse rapformatie STIKSTOF hun eerste album uitbracht. De zware, recht-voor-je-raap-hiphop van Zwangere Guy, Jazz Brak en Astrofisiks, begeleid door old-school beats van DJ Vega en Astrofisiks zelf, ademt al meer dan tien jaar lang Brussel. Het grauwe, realistische beeld dat ze van de stad schetsen zorgt ervoor dat de luisteraar zich even in Brussel waant. Een imperfect Brussel, want ondanks hun overduidelijke liefde voor de stad ligt de nadruk vaak op haar problemen. Agressieve raps over corrupte beleidsmakers die niets geven om hun inwoners zijn op de eerste albums de norm. Pleintjes waar deze nummers werden geschreven zijn echter tegenwoordig toeristische trekpleisters, wijken waarin de mannen opgroeiden zijn het slachtoffer van gentrificatie. Boze platen van de groep maken daardoor plaats voor melancholische blikken op vroegere tijden. Wegens de successen van STIKSTOF en de solocarrières van Guy en Brak zou je denken dat ze de stad zijn ontgroeid. Niks is minder waar. De titel van het laatste album, *Moeras*, is een verwijzing naar het moeras waar Brussel ooit op is gebouwd. Wel klinken de mannen volwassener op tracks over vriendschap en mentale struggles, met gastoptredens van Nederlandse legendes als Winne en Hef. Ondertussen is STIKSTOF zelf ook ergoed van de Nederlandstalige hiphop. De boxset biedt een unieke kans om de rapformatie te horen opgroeien. Ze zijn echter nog lang niet klaar en één ding is zeker: ze "weten nog goe waar dat het allemaal begon." (Daan van Eck)

JETHRO TULL
Bursting Out
(Warner)
3CD & 3DVD Box

Een van de legendarische, maar toch ietwat vergeten, livealbums uit de jaren zeventig is Live Bursting Out van Jethro Tull. Dat dit onterecht is, wordt nog eens bevestigd door deze fraaie box. Net als de vorige JT reissue een fraai verzorgde box: mooi artwork, goed boek en vooral veel, opnieuw door Steven Wilson geremixte muziek. Deze studio god heeft al ruimschoots bewezen over een uitstekend oor voor details te beschikken en heeft voor de gelegenheid ook een aantal soundcheckopnames van de uitstekende Heavy Horses tour toegevoegd. Hierdoor zijn de eerste twee schijven prima gevuld. De derde cd is een verkorte, eveneens opnieuw gemixte weergave van het Madison Square-concert uit 1978. De eerste twee dvd's geven de high resolution-versie, de flat transfer (zeg maar de lp-dynamiek) en een 5.1 mix. Op de derde dvd vinden we het gehele Madison Square Garden-optreden terug met ruim vijftig minuten beeldmateriaal. Dit is in zowel stereo als 5.1. De Heavy Horses Tour was een geweldige tour, waarin de band materiaal van die plaat aanvulde met een dwarsdoorsnede van hun carrière. Dat dit nu verzameld is in één prachtige boxset zorgt ervoor dat The Inflated Edition van Live Bursting Out niet alleen een geweldige uitgave is, maar ook het toonbeeld hoe om te gaan met reissues! (Hermen Dijkstra)

CLIFFORD JORDAN
Beyond Paradiso 1969
(Nederlands Jazz Archief)
LP, CD

De beheerders van het Nederlands Jazz Archief hebben weer een pareltje uit hun schatkamer opgediept: opnames van tenorsaxofonist Clifford Jordan die in 1969 de oversteek naar Europa maakte. Een gepland concert in Paradiso ging niet door vanwege lokale problemen, waarna werd uitgeweken naar VARA-studio 7 in Hilversum. Hij speelde daar met pianist Cees Slinger en ze werden

begeleid door het fameuze duo van bassist Ruud Jacobs en drummer Han Bennink, die een paar jaar eerder ook Sonny Rollins begeleidden - zoals te horen op het schitterende Rollins In Holland. De stukken zijn van de hand van Jordan zelf en laten veel ruimte voor improvisatie, waarbij de Nederlandse begeleiders laten horen dat ze op hetzelfde niveau spelen als hun beroemde Amerikaanse frontman. Een jaar later speelde Jordan alsnog in Paradiso, weer met Cees Slinger op piano, Jacques Schols op bas en Martin van Duynhoven op drums. De cd bevat beide sessies, het vinyl alleen de studiosessie. (Jos van den Berg)

DAVID BOWIE

TWEE HOOGTEPUNTEN UIT DE 1970S

De belangstelling voor David Bowie blijft onverminderd groot, vooral natuurlijk omdat de man een onwaarschijnlijk creatief genie was. Dat bewijzen niet alleen zijn reguliere LP's, maar ook alles wat nu de laatste jaren uit de archieven doorkomt. Vijftig jaar geleden stond Bowie op één van de toppen van zijn carrière en dat wordt uitgebreid gevierd met twee prachtige releases.

(Jurgen Vreugdenhil)

BOWIE '72 ROCK 'N' ROLL STAR

(Warner)

In 1972 veranderde Bowie tijdelijk in de rocker Ziggy Stardust, om daarmee het meesterwerk *The Rise And Fall Of Ziggy Stardust And The Spiders From Mars*. Deze cd-box (vijf stuks + een Blu-Ray!) volgt het hele verhaal van Ziggy en kent maar liefst 29 niet eerder uitgebrachte tracks. Van de vroegste repetities met zijn band tot en met optredens voor onder andere John Peel. Daarnaast ook het album zelf, maar wel met de originele tracklisting, inclusief een aantal nummers die we later als B-kantjes zouden tegenkomen. Als laatste nog een mooie tour impressie, met delen van het concert in Boston in oktober 1972. Niet eerder werd de Ziggy periode zo nauwkeurig van begin tot eind onderzocht, en komen we weer tot dezelfde conclusie dat dit een hoogtepunt in Bowie's carrière was, en daarmee een muzikale mijlpaal van jewelste. Ook als 1LP met een selectie van de outtakes en versions.

DIAMOND DOGS (HALF-SPEED MASTER)

(Warner)

Begin jaren zeventig leek Bowie echt niet meer te stoppen. Zelfs na het Ziggy Stardust avontuur bleven er maar goede albums komen, *Aladdin Sane*, *Pin Ups*, en, nu precies vijftig jaar geleden, *Diamond Dogs*. Voorafgegaan door de single *Rebel Rebel*, waarin hij dieper ingaat op zijn androgyne voorkomen, is het album een zeer energiek vervolg. Origineel bedacht als conceptplaat rond George Orwell's *1984*, kwamen in het gelijknamige nummer en *Big Brother* de thema's van ontmenselijking en onderdrukking voorbij. De schitterende hoes, waarop Bowie door de legendarische artiest Guy Peelleart is afgebeeld als half mens half hond, zorgde gelijk voor controverse, en originele persingen, waarop de genitaliën nog niet zijn weg ge-airbrusht doen tegenwoordig een klein vermogen. Na dit album zou Bowie definitief een andere weg inslaan met *Young Americans*. Nu in de heruitgave, half-speed mastered, en ook als picture disc.

GIDEON KARTING & MICHA ZAAT **Rotterdam laat je horen!**

Van diverse Nederlandse steden verschenen de afgelopen jaren pop geschiedenissen. Rotterdam ontbrak daarbij. Maar Gideon Karting en Micha Zaat voorzien nu in deze leemte. Terecht, want over Rotterdam als live muziekstad (dat

is de invalshoek van de auteurs) valt genoeg te vertellen. Zo waren de eerste stadionconcerten in ons land te zien in de Kuip en het eerste meerdaagse openluchtpopfestival op het Europese vasteland vond in 1970 plaats in het Kralingse Bos. De auteurs hebben als basis voor hun boek gekozen voor interviews met – zoals zij dat noemen – sleutelfiguren. Dat levert mooie anekdotes op zoals het (vermeende) bezoek van Jimi Hendrix in 1967 aan Jules Deelder. Of over het tolerante politieoptreden op het Holland Pop Festival. Of over festivals als Ein Abend in Wien, Metropolis en Pandora. Of... teveel om op te noemen. Lees het zelf in dit leuke en informatieve boek. (Peter Sijnke)

JAN GRADVALL **Het Verhaal van Abba**

Het had zo mooi kunnen zijn: onze eigen Joost Klein die de titel pakt in de absolute hoofdstad van het Eurovisie songfestival. Want zo mag je Stockholm toch wel noemen, als thuisfront van het grootste succes dat ooit uit het EU-feestje voortkwam: ABBA. We zijn

benieuwd wat zij van de hele heisa en politisering van het festijn vonden - en natuurlijk van Europapa. Daar gaan we waarschijnlijk nooit achter komen en het staat ook zeker niet in dit naslagwerk van de poplegendes. Schrijver Jan Gradvall, een bekende en gewaardeerde muziekjournalist in Zweden, kreeg alle ruimte om de vier bandleiden 10 jaar lang uitvoerig te spreken. Een unieke kans, daar ze doorgaans niet

snel spraken over hun (privé)levens, de beruchte breuk ruim 40 jaar terug én de onverwachte reünie. Maar ook is er enorm veel ruimte voor menselijkheid - want ook de grootste wereldsterren blijven wezens van vlees en bloed. De claim of een biografie écht het absolute verhaal vertelt, is natuurlijk moeilijk te toetsen. Hier lijken we echter wel degelijk met een uitstekend diepteonderzoek te maken te hebben. Eentje die ABBA eer aan doet. (Stef Mul)

HANS STEEHOUSER **Vinyl Vrienden**

We hebben het hier toch meestal over boekwerken die hele levens beslaan, vaak van een persoon, een stad of tijdperk. Maar we schrijven dit blad natuurlijk eigenlijk voor de liefhebbers van muziek als fysiek medium - en dus ook (hopelijk) voor iedereen die

de platenzaken zelf een warm hart toedraagt! Dat zijn toch vaak ook plekken met een uniek verhaal vol bijzondere (vaste) bezoekers. Plekken die de wereld hebben zien veranderen en die op hun eigen manier meebewegen - of juist stug hetzelfde blijven. Record Mania in de Amsterdamse Pijp is zeker zo een platenzaakje. Gelegen aan drukke en steeds duurdere straat weet de winkel toch te blijven bestaan. Artiesten zoals Theo Parrish en Robert Trujillo wisten het heerlijk kneuterige zaakje te vinden. Oprichter Hans Steehouwer schreef er een boek over. Een creatieve en humorvolle ode aan de opmerkelijke vinyl liefhebbers die hij de revue zag passeren in zijn eigen zaak. (Stef Mul)

FILMS

NOLAN'S NOODKREET

Christopher Nolan vroeg ons vorig jaar allemaal het absolute kwaad dat de streamingdiensten zijn te bestrijden door nog steeds (of weer!) je favoriete films aan te schaffen op DVD en Blu-Ray! Dus, in navolging van Nolan's noodoproep, delen wij hier maandelijks onze tips voor in de DVD-speler...

DREAM SCENARIO (2023)

Regie: Kristoffer Borgli

Cast: Nicolas Cage,

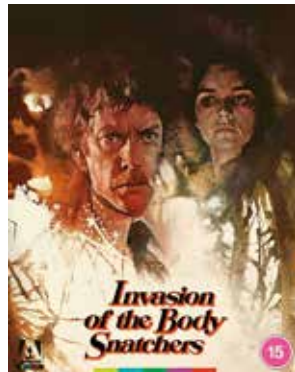
Julianne Nicholson,

Michael Cera

Nicolas Cage is een van die acteurs over wie hele essays worden geschreven. Is hij nou goed of slecht, zo slecht dat het goed wordt of

stiekem gewoon briljant? Dat hij bewust lijkt te zijn van zijn positie, levert steeds betere films op. Zo ook Dream Scenario, de nieuwe film van de Zweedse meesterscynicus Kristoffer Borgli (Sick of Myself). Cage speelt een man met een nietszeggend bestaan, maar dan verschijnt hij plotseling in ieders dromen. Beroemd over een nacht ijs - totdat mensen hem helemaal beu zijn. Nightmare On Elm Street, maar dan met Nicolas Cage als kalende

Freddy Krueger. Een bizarre film met een kritische blik op cancel culture! (Stef Mul)

INVASION OF BODY SNATCHERS (1978)

Regie: Philip Kaufman

Cast: Donald

Sutherland, Leonard

Nimoy, Jeff Goldblum

Absoluut een van de meest intrigerend en provocerende apocalyptische virus films aller tijden.

Meerdere bewoners van San Francisco lijken

plotseling compleet anders, alsof ze zijn verwisseld voor een ander model. Wat er aan ten grondslag ligt, is onduidelijk, maar het 'virus' slaat woest om zich heen als niemand veilig lijkt. De film kijkt weg als geweldig geregisseerde en geacteerde sci-fi horror, met daaronder een mogelijk nog wel engere laag: de invasie van de zogeheten lijkenrovers waarschuwt eigenlijk voor hoe de menselijke psyche en identiteit kan worden veranderd onder onze neus, zonder dat we het door hebben. De film is dan nog immer relevant in tijden van social media zoals Tik Tok en Twitter. (Stef Mul)

A PISTOL FOR RINGO (1965) / THE RETURN OF RINGO (1965)

Regie: Duccio Tessari

Cast: Giuliano Gemma,

Lorella De Luca,

Fernando Sancho

Weinig filmmaaltjes smaken lekkerder dan de Spaghetti Western. In dit tweeluik, te koop voor de prijs van één

door ARROW, speelt de Romein Giuliano Gemma een gunslinging anti-held die je liever niet tegen het lijf liep in het Wilde Westen. Je ziet het keiharde geweld, de ambigue moraliteit en een flinke dosis nihilisme die de revisionist western uit de jaren 60 kenmerkte. Met muziek van Ennio Morricone en Alberto Bartolomei en geweldige cinematografie. De eerste speelt zich bovendien af tijdens kerst en Morricone gaat los op een paar kerstklassiekers - daarom al een must-see! (Stef Mul)

MISSCHIEN TOCH OOK INTERESSANT?

Geen uitgebreide toelichting over de volgende nieuwe albums, maar ze zijn toch interessant genoeg om even melding van te maken. Allereerst Volume 3 met muziek van José Antonio Bottiroli (1920-1990) door pianist Fabio Banegas. Maria Herz (1878-1950) wordt met een album aan de vergetelheid onttrokken met haar concerten en orkestwerken. Na zijn 12 symfonieën, nu ook verschenen op cd de geestelijke werken van George Lloyd (1913-1998) met o.a. het Requiem en A symphonic mass. En een echte pasticcio: Les mystères d'Isis met muziek van o.a. Mozart, Cimarosa, Blangini en Paisiello. Voor de liefhebber van oude muziek brengt La compagna del madrigale de Le veglie di Siena van Orazio Vecchi (1550-1605). Of wellicht toch de nieuwe albums met muziek van Gabriel Olafs of Kenneth V. Jones? (Peter Simmers)

CHRISTINA PLUHAR & L'ARPEGGIATA **Wonder women**

Wonder women is de toepasselijke titel van het nieuwe heerlijke album van het ensemble L'Arpeggiata. De vrouwen

komen hierop voor als onderwerp, als componist en als uitvoerende. Een fijne verzameling liederen die Christina Pluhar samen met fantastische muzikanten en vocalisten je onderdompelt in vreugde en verdriet. Ondersteund door de begeleidende klanken van de theorb van Christina Pluhar, met als altijd het kenmerkende geluid van Doron Sherwin op de cornetto, is het album een eerbetoon aan alle vrouwen. Niet alleen aan de vrouwen die in de 17e eeuw componeerden, zoals Barbara Strozzi en Francesca Caccini. Ook aan de vrouwen die door de eeuwen heen streden, en nog steeds strijden, voor hun vrijheid en gelijkheid. Hun verhalen worden op voortreffelijke wijze vormgegeven door de stemmen van Céline Scheen, Luciana Mancini, Benedetta Mazzucato en Vincenzo Capezzuto. (Peter Simmers)

SIMON GALLGHAN + **SINFONIEORCHESTER ST GALLEN** **Reinecke & Sauer Piano concertos**

In de reeks The Romantic Piano Concerto is nummer 87 verschenen.

De Britse pianist Simon Callaghan speelt samen met het Sinfonieorchester St Gallen onder leiding van de Litouwse dirigent Modestas Pitrenas werken van Carl Reinecke en Emil von Sauer. Eind 19e-begin 20e eeuw was Sauer een gelauwerde Duitse pianist, die nu bijna is vergeten. Inmiddels zijn zijn pianowerken op cd verkrijgbaar, waaronder op deze uitgave zijn kleurrijke

2e pianoconcert. Carl Reinecke werd geboren in Altona, nu Duits, maar destijds Deens grondgebied. Hij heeft een uitgebreid oeuvre waaronder 4 pianoconcerten. Callaghan en Pitrenas namen eerder al de concerten 1, 2 en 4 op (The Romantic Piano Concerto 85). Op dit album Pianoconcert nummer 3 (inclusief een alternatieve versie van het slotdeel) en het Konzertstück opus 33. Fijne werken, fraai spel. (Peter Simmers)

LES PLAISIRS DU PARNASSE - DAVID PLANTIER

Les violons des lumières

Barok, dan denken we eerst aan Duitsland (Bach!) en Italie (Vivaldi!) en dat is niet helemaal terecht, dus nam violist David Plantier met het gezelschap Les plaisirs du parnasse een cd op met werk van louter Franse componisten, die de barok ook naar hun contreien brachten en een amalgaam bij elkaar componeerden dat zich van de rest onderscheidde. Grote voorman was in de jaren twintig van de achttiende eeuw Jean-Marie Leclair, die als eerste en in ieder geval invloedrijkste Franse componist Italiaanse virtuositeit mengde met een typisch Franse elegantie. Een decade later trok alles en iedereen naar Parijs, waar Leclair een schare volgelingen had die grotendeels onderbelicht is geraakt. Violvirtuoos Plantier maakte eerder al een plaat met werk van Leclair en zat nu diens navolgers in de schijnwerpers, van Jean-Pierre Guignon tot Jean-Joseph Cassanea de Mondonville, Jean-Baptiste Quentin, Charles-Antoine Branche en Antoine Dauvergne. (Enno de Witt)

TARMO PELTOKOSKI **Mozart symphonies 35, 40, 36**

Je zou kunnen zeggen dat dirigent Tarmo Peltokoski de Deutsche

Kammerphilharmonie Bremen een veilige

keuze hebben gemaakt uit de symfonieën van Mozart. Nummer 40 bracht het ooit – in een popbewerking – zelfs tot de eerste plaats van de Nederlandse hitparade, wat natuurlijk alleen maar een compliment is. Een hedendaagse dirigent kan juist nieuw leven blazen in deze bekendere werken, en dat is precies wat de Fin Peltokoski hier op indrukwekkende wijze doet, in een live opname met een orkest op de toppen van zijn kunnen. Nummer 35, 'Haffner' stamt uit 1782, nummer 40 uit 1788 en nummer 36, 'Linzer', uit 1783. De rijpere Mozart dus, die in zijn latere symfonieën het genre naar grote hoogten opstuwde. Bij het schrijven van Haffner stond hij op punt van trouwen en dat hoor je, zeker in deze speelse, uitbundige uitvoering van een – toch al opgewekt werk. Nummer 40 is zeker niet minder vrolijk, en zit zo wonderlijk goed in elkaar dat je bij iedere beluistering weer paf staat. Mozart schreef Linz naar eigen zeggen in vier dagen, tijdens een tussenstop op één van zijn reizen. Hij kreeg de gelegenheid om zijn eigen werk te laten uitvoeren, maar had even niets bij zich. Geen nood, dan maar een nieuwe symfonie. Dat maakt het overigens geenszins een tussendoortje. (Enno de Witt)

CHRISTOPH ROUSSET **Cimarosa L'Olimpiade**

Aan de vooravond van de Olympische Spelen van 2024 brengt het label Château de Versailles in de reeks Italiaanse

opera's de opera L'Olimpiade van Domenico Cimarosa. Deze opera gaat tegen de achtergrond van de oude Griekse Olympische Spelen over twee liefdesparen die gescheiden worden en uiteindelijk weer verenigd worden. In een krachtige uitvoering door Les Talens Lyriques wordt het libretto van Pietro Metastasio in bijna 2 ½ uur neergezet door leider Christophe Rousset en een prima cast. Maite Beaumont schittert als Megacle, Marie Lys zet een gloedvolle Argene neer en Rocio Pérez een klinkende Aristeia. Josh Lovell is een fijne Clistene, net als Mathilde Ortscheidt als Licida terwijl Alex Banfield als Aminta minder uit de verf komt. (Peter Simmers)

CAPPELLA MEDITERRANEA **Amore Siciliano**

Feestje onder de Siciliaanse zon, een pastiche op een opera in drie aktes, samengesteld uit anonieme volksmuziek

en composities uit Sicilië en het zuiden van Italië die teruggaan tot de zeventiende eeuw, een initiatief van dirigent Leonardo García Alarcón. Leuk, want hij haalde zeldzame en bijzondere muziek naar boven, naast Scarlatti's Mori, Mi Dici – 'Con Quel Dolce Parlar, voor een verhaal over tragische liefde en verraad. Bijdragen verder van Sigismondo d'India, Cataldo Amodei, Santiago de Murcia, Diego Fernandez de Huete, Vincenzo Tozzi en Alarcón zelf. Alles gaat hier Con Brio, en het leuke is dat het allemaal wonderwel en zeer natuurlijk bij elkaar past, wat ook een verdienste is van

een uitstekend musicerend Capella Mediterranea en het pure speelplezier van de solisten. (Enno de Witt)

JANINE JANSEN & KLAUS MÄKELÄ **Sibelius en Prokofiev**

Hoe veel perfecter wil je het hebben? 2 prachtige vioolconcerten van Sibelius en Prokofiev gespeeld door Janine Jansen,

topvioliste van eigen bodem. En dat alles onder leiding van misschien wel de meeste getalenteerde en gewilde dirigent van dit moment, Klaus Mäkelä. Die unieke combinatie is bewaarheid door deze cd uitgave van Decca. De concerten werden in het Concertgebouw uitgevoerd en opgenomen, samen met het Oslo Philharmonisch Orkest onder leiding van Mäkelä. De recensies waren lovend: de vioolconcerten klonken energiek, hecht en aangrijpend als nooit tevoren. Voor Mäkelä een kans om het Sibelius repertoire qua opnames te completeren, voor Janine Jansen een kans om wederom te excelleren in prachtige vertolkingen van grootse vioolwerken. De cd uitgave is voor Jansen tevens de eerste in 9 jaar tijd. Wat een kadoetje! (Luc van Gaans)

FRANKFURT RADIO SYMPHONY **Florent Schmitt - La Tragédie de Salomé**

De openingsmaten van de La Tragédie de Salomé verraden al enigszins welke

spannende partituur uitgevoerd gaat worden. Met een directe en harmonieuze spanning en een mysterieuze instrumentatie word je als luisteraar direct de muziek in gezogen. Het niet zo bekende romantische/ impressionistische werk van Florent Schmitt is van grote schoonheid en liefhebbers van Fauré, Ravel en Debussy kunnen hiermee hun hart ophalen. Het werk staat vol van de wellust, energie en kleur en wekte destijds al bewondering op van componisten als Igor Stravinsky, aan wie Schmitt het ook opdroeg. Schmitt componeerde het stuk in 1907 als begeleiding van een dansdrama. Hij verwerkte er vele oosterse invloeden in, opgedaan tijdens zijn reizen naar Marokko en Constantinopel. De slotscène bevat de Chant d'Aïea, een aangrijpende oriëntaalse, door een sopraan gezongen, melodie. Op deze cd vindt u de originele versie van La Tragédie de Salomé onder leiding van Alain Altinoglu, aangevuld met de prachtige Chant Élégiacque, in de versie uit 1911 voor cello en groot orkest. (Luc van Gaans)

Various - Everyone's Getting Involved (Stop Making Sense Tribute Album)

Een frisse, moderne blik op de Talking Heads klassieker, die natuurlijk al helemaal opgepoetst in de bioscopen te zien was. Nu verrast een prachtig palet aan artiesten met hun herinterpretaties van nummers als Psycho Killer en Burning Down The House. Denk aan Miley Cyrus, The National en BadBadNotGood.

Milton Nascimento & Esperanza Spalding - Milton + Esperanza

Als er één artiest is waar Esperanza Spalding mee zou willen samenwerken, is het Milton Nascimento. De legendarische zanger en componist, die samen met Lô Borges met 'Club Da Esquina' in 1972 de Sgt Peppers van Brazilië maakte, is in de westerse wereld nooit de grootheid geworden die hij in zich had. Tijd om daar verandering in aan te brengen, aldus Esperanza Spalding!

Orlando Weeks - LOJA

Als zanger van The Maccabees veroverde Orlando Weeks de harten van fans van springerige Britpop. Hoe anders is zijn solowerk, dat grossiert in mijmerende geluidlandschappen opgebouwd uit piano's en keyboards. Maar zijn stem klinkt daardoor nog mooier dan ooit. We kunnen dan ook niet wachten op deze nieuwe plaat.

Fontaines D.C. - Romance

Toch wel de rockband van het moment. Met hun rauwe post-grunge en heerlijk lersse nihilisme weten ze zowel de ondergrondse markt als de grotere poppodia aan te spreken. Op hun nieuwe album weten ze zich nog meer bewust van hun reikwijdte en durven ze groter dan ooit te denken. Van hun mede-Londense innovators Shygirl en Sega Bodega tot Mos Def, Outkast en Katsuhi Ôtoma's legendarische anime Akira. Het zijn grootse inspiratiebronnen. Wij zijn benieuwd wat de groep ermee doet...

BINNENKORTBINNEN

5 juli SIA - 1000 Forms Of Fear
Donald Byrd - Byrd Blows on Beacon Hill
Wayne Shorter - Odyssey of Iska
Melissa Etheridge - I'm Not Broken
Kasabian - Happenings
Ryksopp & Robyn - Do It Again
Diana Krall - When I Look In Your Eyes
BLÖF - 30 - We Doen Wat We Kunnen

12 juli Cassandra Jenkins - My Light, My Destroyer
Jake Xerxes Fussell - When I'm Called
Travis - L.A. Times
Remi Wolf - Big Ideas
Rolling Stones - Voodoo Lounge
Sonny Stitt - Blows The Blues
John Lennon - Mind Games

19 juli A Day To Remember - Homesick
Deep Purple - =1
Olivia Rodrigo - GUTS (SPILLED)
Glass Animals - I Love You So Fucking Much
Danny Vera & Vaya Con Dios - No What-Ifs
Afi - Black Sails In The Sunset

26 juli Various - Everyone's Getting Involved (Stop Making Sense Tribute Album)
Fleetwood Mac - Best Of 1969 - 1974
Gerry Mulligan & Ben Webster - Gerry Mulligan Meets Ben Webster
Ghost - Rite Here Rite Now
Sleaford Mods - Divide And Exit (10th Anniversary)
Sam Tompkins - Hi, My Name Is Insecure
Drive-By Truckers - Southern Rock Opera
Pat Metheny - Moondial
Empire Of The Sun - Ask That God

9 augustus Milton Nascimento & Esperanza Spalding - Milton + Esperanza

2 augustus Rosalía - Motomami (Deluxe Edition)
Blues Pills - Birthday
Drop Nineteens - Delaware
Bywater Call - Shepherd

16 augustus Beabadoobee - This Is How Tomorrow Moves
The Script - Satellites
Royal Blood - Royal Blood (10th Anniversary Deluxe Edition)

23 augustus Orlando Weeks - Loja
Guided By Voices - Tonics And Twisted Chasers
Fontaines D.C. - Romance
Charlie Parker - Ornithology: The Best Of Bird

**NO
RISK
DISC**

GOLDBAND

**GRAND
CRU**

CIGARETTES AFTER SEX
X'S

**LUISTER
TRIPS**

J. BERNARDT
Contigo

JOHN CALE
Optical Illusion

DIIV
Frog in Boiling Water

PEGGY GOU
I Hear You

HIATUS KAIYOTE
Love Heart Cheat Code

KIASMOS
II

KING HANNAH
Big Swimmer

KNEECAP
Fine Art

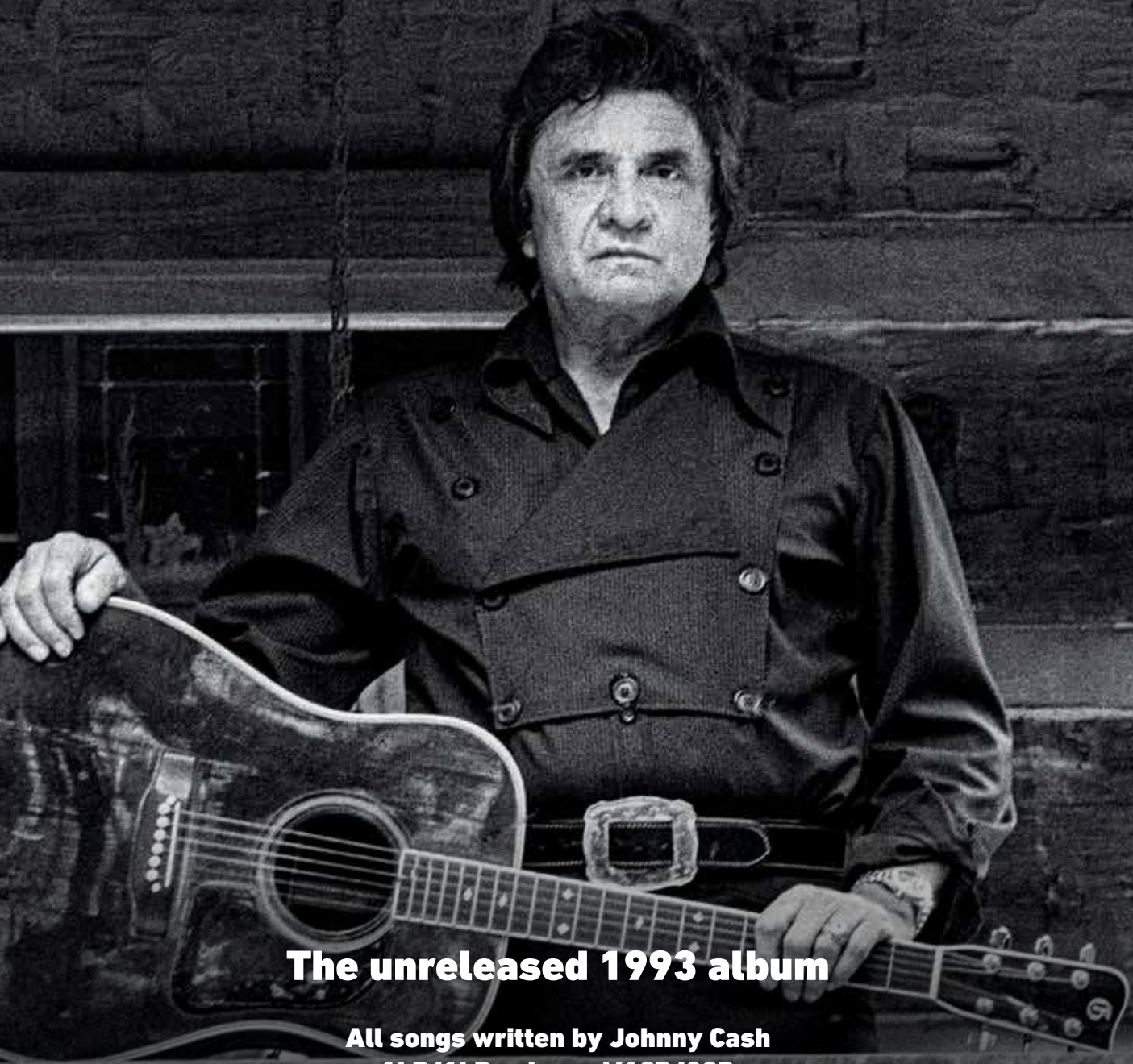

NDUDUZO
MAKHATHINI
uNomkhubulwane

NXWORRIES
Why Lawd?

JOHNNY CASH SONGWRITER

The unreleased 1993 album

**All songs written by Johnny Cash
1LP/1LP coloured/1CD/2CD**

Release June 28

